ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 260 **Τιμᾶται λεπτῶν 10** ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις *Χαρ. Ἀννίνου*, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις *Αἰσώπου*, (συνέχεια). — *Νικολάου Ἰω. Σταματέλλου* : Η ΑΡΑΠΙΣΣΑ, διήγημα (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ο ΜΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ἐκ τῶν τοῦ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

ΞΔ'

ΤΟ ΝΕΦΟΣ ΠΡΟΒΑΙΝΕΙ

Ἀλλ' αἱ ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων ὁμοιάζουσι μὲ τὰς χλοερὰς ἐκείνας τοποθεσίας ἃς διακρίνει ὁ ὁδοιπόρος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου, τὰ πράσινα δένδρα, αἱ ἀφρώδεις πηγαί, πᾶσα ἡ εὐχάριστος ὀπτασία ἐξαφανίζεται ἐνόσῳ πλησιάζει· ἡ χλόη καθίσταται ἄμμος, τὸ μορμυρίζον ὕδωρ μεταβάλλεται εἰς χάλικας πεπυρακτωμένους· τὸ μαρτύριον τοῦτο καλεῖται ἀντικατοπτρισμός. Πᾶς ὁδοιπόρος τῆς ἐρήμου ὑπέστη αὐτὸ δὶς ἢ τρὶς ἐν τῷ βίῳ του· πᾶς ἄνθρωπος ἐν τῷ βίῳ του συναντᾷ αὐτὸ ἔτι συχνότερον.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ὀδύνη τοῦ βὰν Γκρὰφτ ὅτε ἐπανεῖδε τὴν Ἀντωνιέτταν. Ἡ μαρκησία ἔκρινεν αὐτὴν ἀνίατον. Ὁ Ὁλλανδὸς διὰ παντὸς ἀπελπισθεὶς ἐδείχθη ἐξόχως γενναῖος. Ὡμίλησε περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου τῆς *θυγατρός του*· ἐδήλωσεν, ὅτι ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἐπίτηδες ἐκ Ροττερδάμης, ὅπως τελέσῃ τοὺς γάμους μετὰ τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς ἐμπρεπούσης εἰς τὴν περιουσίαν του καὶ ἠθέλησε νὰ παρουσιάσωσι πρὸς αὐτὸν μετὰ πασῶν τῶν διατυπώσεων τὸν Γεράρδον Λαβερνῆ, ὅστις μὲ ὅλην τὴν ἀνακάλυψιν εἰς ἣν αἱ ἀποκαλύψεις τῆς Βιολέττας τὰ μέγιστα τὸν καθωδήγησαν, ἔδειξε πρὸς τὸν ἔμπορον πάντα τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν φιλόστοργον ἀβρότητα τὴν ὀφειλομένην πρὸς τὸν πενθερὸν ὁ γάμβρός, ὃν αὐτὸς ἐξέλεξεν.

Εἶτα, μετά τινας ἐπισκέψεις εἰς Σαὶν Σύρ, ἐπισκέψεις καταστάσας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βραχείας, ὁ βὰν Γκρὰφτ ἐγένετο ἄφαντος καὶ ἐκλείσθη εἰς ἐρημικήν τινα κατοικίαν, ἣν εἶχεν ὁρίσει αὐτῷ πρὸς διαμονὴν μυστηριῶδες ἄγγελμα τοῦ Γουλιέλμου.

Ἀλλά, καθὰ ὥριζε τὸ νέον τοῦτο ἄγγελμα, ὁ βὰν Γκρὰφτ ἐδέησε ν' ἀνακοινώσῃ ἐκ νέου πρὸς τὴν μαρκησίαν, ὅτι ὁ φίλος του βασιλεὺς Γουλιέλμος ἐπεφύλαττεν αὐτῇ νέαν ἔκπληξιν ἀνταξίαν αὐτῆς, ὅτι τὸ δῶρον ἔμελλε νὰ ἀφιχθῇ τὸ πολὺ μετὰ δύο ἡμέρας, ἔπρεπε δὲ αὐτὴ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της, ὥστε νὰ τὸ δεχθῇ κρυφίως καθ' οἱανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός.

Καὶ μετὰ τὴν ἀγγελίαν τοῦ νέου τούτου μυστηρίου ὁ βὰν Γκρὰφτ ἀπεχαιρέτισε πρὸς μεγάλην αὐτῆς ἔκπληξιν τὴν μαρκησίαν.

Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος ἔμενε κατ' ἀνάγκην εἰς Βερσαλλίας, ἕνεκα τῆς ὑπηρεσίας ἐπιθεωρήσεων καὶ παρατάξεων, καὶ τῆς ἀσυνήθους ἐν γένει κινήσεως τῆς προελθούσης ἐκ τῆς ἀφίξεως ἑνὸς μουσουλμάνου πρέσβεως. Παρήγγειλεν εἰς τὸν Βελαὶρ νὰ μένῃ διαρκῶς εἰς τὴν διάθεσίν του ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἐπεδεικνύετο περιπατῶν δημοσίᾳ μετὰ τοῦ μουσικοῦ.

Ἤλπιζε τοιουτοτρόπως ν' ἀποπλανήσῃ τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Λουβοά, πᾶσα δὲ ἀπουσία τοῦ Βελαὶρ ὑπετίθετο, ὅτι προήρχετο ἐκ ταξειδίου αὐτοῦ εἰς Παρισίους χάριν τῆς συνεργασίας του εἰς τὴν *Γοθολίαν*. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὁ Βελαὶρ εἰσήρχετο φανερὰ καὶ ἀκωλύτως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ρακίνα καὶ ἐγευμάτιζεν ἐν αὐτῇ· ἡ οἰκία ἀντήχει ἐκ μουσικῆς, ὁ δὲ μουσουργὸς δὲν εὕρισκε πάντοτε ἐν τῷ ποιητῇ τὴν εὐκαμψίαν, ἣν τόσον εἶχε καταχρασθῇ ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῆς Σταφφάρδης μελοποιῶν τοὺς στίχους τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ Κατινά. Ὁ Ρακίνας ὑπερήσπιζε τοὺς στίχους του ἐρρωμενέστερον κατὰ τῶν τυραννικῶν ἀπαιτήσεων τῆς μελοποιίας.

Ἀλλ' ὁ Βελαὶρ εὐθὺς ὡς ἀνέκτα τὴν ἐλευθερίαν του ἔτρεχε πρὸς τὸν οἰκίσκον τῆς γεφύρας Μαρίας. Αἱ πολλαὶ προφυλάξεις, ἃς εἶχε λάβει ἀρχῆθεν, βαθμηδὸν ἐπολλαπλασιάσθησαν. Εἰδοποιηθεὶς παρὰ τοῦ Γεράρδου περὶ τῶν παραδόξων τρόπων τοῦ ὑπόπτου γείτονος ὁ Βελαὶρ συνέστησεν εἰς τὴν Βιολέτταν νὰ μὴ φαίνηται, νὰ μὴ ψάλλῃ, νὰ μὴ ἐξεγείρῃ διά τινος θορύβου τὰς ἠχοῦς τῆς λίαν εὐήχου ἐκείνης οἰκίας.

Ταυτοχρόνως δὲ ἐπηγρύπνει καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Βιολέττα, ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν αὐτῶν ἐπιτήρησιν ὁ γείτων δὲν ἐφάνη ἀπρόσεκτος καὶ οὐδέποτε κατώρθωσαν νὰ τὸν ἴδωσιν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γεράρδος ἐπέπληττε τὸν Βελαὶρ διὰ τὴν ἀδεξιότητά του, ὁ Βελαὶρ ἀπήντησε δικαίως, ὅτι κακῶς δύναταί τις νὰ ἐνεδρεύσῃ, ὅτε εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἠναγκασμένος νὰ κρύπτηται, ὅτι ἡ Βιολέττα ἐκρύπτετο, ὅτι μὴ δυναμένη νὰ φανῇ εἰς τὸ παράθυρον, ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ ἴδῃ τὸν γείτονά της ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ ποταμοῦ. Τὸν ἤκουε μὲν εἰσερχόμενον, βαδίζοντα εἰς τὸ δωμάτιόν του, βήχοντα ἐνίοτε, ἠσθάνετο ἀνερχομένην μέχρις αὐτῆς τὴν δριμεῖαν ὀσμὴν τοῦ καπνοῦ, ὃν ἐκάπνιζεν ὁ ἄγνωστος, εἰσδύουσαν ἀναμέσον τῶν δοκῶν καὶ τῶν σανίδων τοῦ πατώματος. Ἀλλὰ ταῦτα μόνον ἐγίνωσκε, τὰ δὲ τεκμήρια αὐτὰ δὲν ἦσαν πολὺ ἐκφοβιστικά, ἂν δὲν ἦσαν καὶ πολὺ καθησυχαστικά.

— Τῷ ὄντι, ἔλεγεν ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν Βελαὶρ εἰς ἕνα τῶν συχνῶν περιπάτων, οὓς ἐξετέλουν καὶ οἱ τρεῖς, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, οἱ τέσσαρες, διότι ὁ κύων Ἀμοὺρ παρηκολούθει πάντοτε τὸν Ἰασπῖνον γρυλλίζων, δὲν πιστεύω πλέον, ὅτι ὁ γείτων ἐκεῖνος ἦτο κατάσκοπος, ἢ τοὐλάχιστον κατάσκοπος ἐντολὴν ἔχων νὰ παρακολουθῇ τὰ ἴχνη μας. Ἂν ἦτο τοιοῦτος, θὰ ἐπωφελεῖτο ἤδη τῆς ἐρημίας, εἰς ἣν ἐνίοτε διατελεῖ ἡ Βιολέττα, ὅπως τὴν ἀπαγάγῃ καὶ γείνῃ ἄφαντος. Γνωρίζω, ὅτι μέχρι τῆς σήμερον δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἴδῃ, καὶ ὅτι εἰς Παρισίους ὁ ἐχθρὸς κατοικεῖ πολλάκις παραπλεύρως τοῦ ἐχθροῦ του, ἀποχωριζόμενος ἐξ αὐτοῦ ὑπὸ λεπτοῦ διαφράγματος, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ. Ὁ Λουβοὰ ὅμως δὲν μεταχειρίζεται εἰμὴ πονηροὺς καὶ ἀποφασιστικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ διάφραγμα δι' αὐτοὺς δὲν εἶνε τεῖχος

Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα πλέον ἐξ αὐτοῦ τοῦ μέρους τοὐλάχιστον. Ὁ ἄγνωστος, τὸν ὁποῖον προσπαθεῖς ν' ἀνακαλύψῃς, θ' ἀνεκάλυπτεν αὐτὸς σέ, ἂν εἶχε συμφέρον. Μὴ φροντίζῃς πλέον περὶ αὐτοῦ, προσπάθησε ὅμως νὰ μείνῃς δι' αὐτὸν ἄγνωστος.

— Ἐν τούτοις, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Βελαίρ, δὲν πρέπει νὰ μείνωμεν ἐπὶ πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἡ Βιολέττα φθίνει ἐκ τοῦ τρόμου καὶ ὁσάκις τὸν ἀκούει κινούμενον ἐντὸς τοῦ δωματίου του, παγώνει ἐκ τοῦ φόβου ἡ ἀτυχής μας φίλη. Δὲν τολμᾷ ν' ἀναπνεύσῃ εἰς τὴν κλίνην της, δὲν τολμᾷ νὰ περιπατήσῃ, δὲν θὰ ἤνοιγε δὲ τὸ παράθυρόν της δι' ὅλα τὰ λειρία τ' ἀνθίζοντα ἐν Γαλλίᾳ, δι' ὅλους τοὺς καρποὺς τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας.

Ο Ἰασπῖνος, ὅστις ἤκουε χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, διότι ὁ ἀγαθὸς ἐπίσκοπος μετὰ τὴν ἐν τῇ αὐλῇ ἐπιτυχίαν του εἶχε καταστῇ βράχος ὡς πρὸς τὴν ἐχεμυθίαν καί, ὅπως ἔλεγεν ὁ Βελαίρ, εἶχε μάθει ἐντελῶς τὴν γλῶσσαν τῶν ἰχθύων, ἀπεφάσισε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ ἀτυχὴς ἦτο καταδεδικασμένος, ἕνεκα τῆς ἐπιφόβου φήμης του, νὰ ἐκφέρῃ μόνον καὶ μόνον λόγους χρυσοῦς.

— Φίλοι μου, εἶπε, τὰ πάντα προητοίμασα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε. Ἡ ἄμαξα ἡ προωρισμένη νὰ κομίσῃ ἐκ Βαλενσιέννης τὰ πολύτιμα ὑφάσματα καὶ τὰ σκεύη τῆς μαρκησίας ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ μόνον κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ παρόντος μηνός. Συνέπιπτεν ἡ ἀναχώρησις αὕτη μέ τινας παραγγελίας, δι' ἃς ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας παρεκάλεσε τὴν μαρκησίαν· ἐγὼ ὅμως κατώρθωσα νὰ ὁρισθῇ ὅπως ἀναχωρήσῃ τὴν δεκάτην ἕκτην. Φυσικὸν ἦτο ἡ ἀναχώρησις νὰ γείνῃ τὴν πρωΐαν, πλὴν ἐγὼ πάλιν ἐπέτυχον νὰ γείνῃ τὴν ἑσπέραν. Ἡ κυρία μαρκησία δεικνύει πρὸς ἐμὲ ἀμέτρητον εὐμένειαν καὶ ἀγαθότητα. Ἡ δεσποινὶς Νανὼν Βαλβιὲν ἐπεφορτίσθη νὰ εἶνε ἡ παραπομπία τῆς ἁμάξης.

— Ὁ Ἰασπῖνος μετεχειρίζετο εἰς τὴν ὁμιλίαν του ὅρους στρατιωτικούς, ἀφότου συνανεστρέφετο στρατάρχας τῆς Γαλλίας. — Θὰ παρακαλέσω τὴν δεσποινίδα νὰ παράσχῃ πρὸς τὴν φίλην μας πᾶσαν τὴν ὀφειλομένην πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας περιποίησιν, μὲ ὅλην δὲ τὴν ἀποστροφήν, ἣν συνήθως αἰσθάνεται ἡ δεσποινὶς Βαλβιὲν ν' ἀναδέχηται τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, ἠὐτύχησα νὰ τὴν πείσω ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

— Πῶς πρέπει νὰ ἐδυσχέραινεν! εἶπεν ὁ Γεράρδος μειδιῶν.

— Βέβαια, ἀπήντησε στενάζων ὁ Ἰασπῖνος, ἐν τούτοις ἐπὶ τέλους συγκατένευσεν. Εἶνε πολὺ φιλεύσπλαγχνος, ἂν καὶ δὲν φαίνεται. Ἡ συντροφία της δὲν θὰ εἶνε ἴσως ἐντελῶς εὐχάριστος εἰς τὴν Βιολέτταν, εἶνε ὅμως ἀσφαλής.

— Ὤ, ναί! ἀνέκραξεν ὁ Βελαὶρ γελῶν· ἡ συντροφία της εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον ἀσφαλὴς μάλιστα καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ τολμήσῃ νὰ ἐρευνήσῃ ἐντὸς τῆς ἁμάξης της.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἠθέλομεν, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος. Εἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι· τὴν δεκάτην ἕκτην τοῦ παρόντος μηνός, τουτέστι αὔριον, τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἑσπέρας, ἡ ἄμαξα θ' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῶν σταύλων, καὶ ὁ πρῶτος αὐτῆς σταθμὸς θὰ ἦναι εἰς Παρισίους, παρὰ τὴν πύλην τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

— Ἐκεῖ θὰ εἴμεθα! ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ.

— Ὄχι! ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Γεράρδος, δὲν θὰ εἶσαι ἐκεῖ ποσῶς, σύ, Βελαίρ.

— Ὄχι, ὄχι! εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ σὲ ἴδῃ καθόλου ἡ δεσποινὶς Βαλβιέν. Τὸ τοιοῦτο θὰ τὴν δυσηρέστει· δὲν ἀγαπᾷ τὴν μουσικήν.

— Διαφέρει τότε, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ· ἀλλὰ πῶς λοιπὸν ἡ Βιολέττα θὰ τὴν συναντήσῃ;

— Θὰ ὑπάγω ἐγὼ ὁ ἴδιος ν' ἀναζητήσω τὴν φίλην μας, εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος, τὴν ὁποίαν ὁ Γεράρδος θὰ ἐξαγαγῇ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς γεφύρας τῆς Μαρίας. Τὰ πάντα, ὡς εἰξεύρεις, εἶνε ἐπιτετραμμένα εἰς ἄνθρωπον φέροντα τὴν στολὴν ἀξιωματικοῦ τοῦ βασιλικοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ. Καὶ ταῦτα μὲν καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἔξοδον καὶ τὸν δρόμον. Εὐθὺς ὡς ἡ Βιολέττα θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φορεῖον ὅπου θὰ τὴν εἰσαγάγῃ ὁ Γεράρδος καὶ ὅπου ἐγὼ θ' ἀναμένω, θὰ ὁδηγήσω ἐγὼ αὐτὴν εἰς τὴν δεσποινίδα Βαλβιέν. Οὐδὲν προερχόμενον ἐξ ἐμοῦ δύναται ν' ἀρνηθῇ.

— Ἀλλ' ἐγὼ τότε; ἠρώτησεν ὁ Βελαίρ.

— Σύ, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, θὰ φροντίσῃς νὰ φανῇς τὴν ἑσπέραν εἰς πολλοὺς ἐνταυτῷ ἀνθρώπους· θὰ ἔχῃς συνέντευξιν μὲ τὸν Ρακίναν διὰ τὴν ἐπαύριον καὶ ἀφοῦ σημάνῃ τὸ μεσονύκτιον, θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ ἵππον καὶ θὰ φθάσῃς εὐκόλως τὴν ἄμαξαν. Παρακολούθησέ την μετὰ προφυλάξεως καὶ δὲν θὰ συνενωθῇς μετὰ τῆς Βιολέττας εἰμὴ ἀφοῦ διέλθητε τὰ σύνορα. Τότε δὲν ὑπάρχει πλέον δισταγμός· ἀφοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς φιλενάδας Βαλβιὲν διέλθητε τοὺς παρὰ τὰ σύνορα σταθμούς, δύνασαι ν' ἀπέλθῃς μετὰ τῆς Βιολέττας. Τὰ λοιπὰ ἐναποθέτω εἰς σέ. Εἰξεύρεις ὅτι εὐκόλως καταστρώνω σχέδια καὶ αὐτὸ εἶνε ἄριστον, σὲ διαβεβαιῶ. Ἄλλως τε τὸ κατέστρωσα ὁμοῦ μὲ τὸν σεβασμιώτατον ἐπίσκοπον Τροίας καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κλονισθῶμεν εἰς τὸν δρόμον, ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῆς ποιμαντορικῆς ῥάβδου τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος.

Ὁ Βελαὶρ θὰ ἐπήδα ἐκ τῆς χαρᾶς του, ἐὰν δὲν ἀνεχαίτιζεν αὐτὸν ὁ Ἰασπῖνος.

Εὑρίσκοντο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πλησίον τοῦ δημοσίου κτιρίου τῆς ἐφορίας ἔνθα κατῴκει ὁ Λουβοὰ ὁσάκις διέμενεν ἐν Βερσαλλίαις. Ὁ Λουβοά, ὡς γνωστόν, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀξιωμάτων, κατεῖχε καὶ τὸ τοῦ γενικοῦ ἐφόρου τῶν δημοσίων κτιρίων, ἐξ οὗ ἠρύετο καὶ μισθὸν σημαντικὸν καὶ ἰσχὺν κολοσσαίαν, ἔχων ἐξ αὐτοῦ τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχηται πανταχοῦ καὶ νὰ ἐξελέγχῃ τὰς δαπάνας καὶ ἐντὸς αὐτῆς τῆς βασιλικῆς κατοικίας.

Ὁ Ἰασπῖνος ἀνεχαίτισε λοιπὸν τὴν παραφορὰν τοῦ φαιδροῦ Βελαίρ, διότι εἶχεν ἀναγνωρίσει ὄπισθεν τῶν ὑάλων ἑνὸς τῶν παραθύρων τοῦ μεγάρου τὴν σκαιὰν μορφὴν τοῦ Λουβοά, ὅστις ἔβλεπεν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐνταυτῷ ἀνεγίνωσκεν ἐκ διαλειμμάτων ἐπιστολήν, ἣν ἐφαίνετο κρατῶν εἰς χεῖράς του.

Τὸ φάσμα ἐκεῖνο κατεσίγασε πᾶσαν τὴν φαιδρότητα τῶν τριῶν φίλων. Ὁ Ἰασπῖνος συνεβούλευσε μάλιστα νὰ χωρισθῶσι, καθότι ὁ Λουβοὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὐχαριστῆται βλέπων τρεῖς ἐχθρούς του συνομιλοῦντας φαιδρῶς ὑπὸ τὰ παράθυρά του. Ὁ Βελαὶρ ὑπήκουσεν εἰς τὴν συμβουλὴν ταύτην καὶ ἀπεχαιρέτισε τὸν Γεράρδον ὅπως μεταβῇ καὶ ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν Ἀντωνιέτταν τὰς τόσας ἀγαθὰς ὑποσχέσεις.

Αἴφνης εἶδον εἰς τὴν πύλην τοῦ μεγάρου τὸν ὑπουργὸν πεζόν, χωρὶς νὰ ἔχῃ ὑπὸ μάλης δέσμας ἐγγράφων, διευθυνόμενον, ἐνῷ ἐνταυτῷ ἀπένειμε χαιρετισμοὺς ἔνθεν καὶ ἔνθεν, πρὸς τὰ ἀνάκτορα, καίτοι ἡ ὥρα δὲν ἦτο ἡ συνήθης τῆς ἐργασίας.

Ὁ Λουβοὰ ἠδύνατο νὰ στραφῇ διὰ μιᾶς καὶ ν' ἀφήσῃ τοὺς δύο ἐχθροὺς ὄπισθέν του χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι κἂν τοὺς παρετήρησεν· ἀλλ' αὐτὸς ἀπεναντίας ἐξετέλεσεν ἐλιγμὸν καὶ ἔφθασε πλησιέσταται αὐτῶν μὲ πρόσωπον τόσον ἀκτινοβόλον καὶ ἀγέρωχον, μὲ βλέμμα τόσον ἀπτόητον καὶ διαπεραστικόν, ὥστε ὁ Ἰασπῖνος ἐφρικίασε μέχρι μυελοῦ ὀστέων.

Τὸ ἐπίτηδες ἐκεῖνο γενόμενον διάβημα τοῦ νὰ πλησιάσῃ καὶ παρατηρήσῃ αὐτοὺς καθίστα ἀναπόφευκτον τὸν χαιρετισμὸν ἐκ μέρους τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τοῦ ἐπισκόπου. Ὁ Γεράρδος προσέκλινε ψυχρῶς. Ὁ Ἰασπῖνος ἀπεναντίας ἐποίησεν ὑπόκλισιν ταπεινὴν καὶ παρατεταμένην. Ὁ Λουβοὰ ὡς νὰ ἠγαλλία, διότι ἔκαμε μίαν εἰσέτι φορὰν νὰ κύψωσιν ἐνώπιον αὐτοῦ οἱ ἀπηνέστεροι τῶν ἐχθρῶν του ἀνταπέδωκεν εἰς ἕκαστον αὐτὸν ἀφελῆ καὶ σχεδὸν εἰρωνικὸν χαιρετισμὸν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὁ Ἰασπῖνος, ἀφοῦ τὸν εἶδεν ἀπομακρυνθέντα:

— Κάτι νέον θὰ τρέχῃ! εἶπεν, ἀφοῦ ὁ Λουβοὰ ἔρχεται ἀντικρύ μας καὶ μᾶς προκαλεῖ.

— Τῷ ὄντι, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος· ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν προσεποιεῖτο τὸν νεκρόν, ἐπιστεύετο δὲ ὅτι τὸν εἶχεν ἤδη φονεύσει ἡ πριγκίπισσα Βέλδενς.

— Ὤ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἰασπῖνος!.. ἐνόσῳ δὲν συντρίβεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ὄφεως!.. ἀλλ' ὑπομονή!

— Κύτταξε! εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἐπιστρέφει, ὡς νὰ μᾶς προκαλέσῃ ἐκ νέου.

— Ἀναμφιβόλως κάτι θὰ εἶνε καὶ μάλιστα κάτι σοβαρόν, καὶ τρέχω νὰ προειδοποιήσω τὴν μαρκησίαν, ὅπως λάβῃ τὰς δεούσας προφυλάξεις! ἀνέκραξεν ὁ

Ἰασπῖνος, ὅστις δειλιῶν ἄφινε νὰ διαφαίνηται ὁ τρόμος του καὶ εἰς τὴν μορφήν του καὶ εἰς τὸ τρέμον βάδισμά του. Θὰ μᾶς βοηθήσῃς, ἐλπίζω!

— Ὦ! ἐγώ, εἶπεν ὁ Γεράρδος εἶμαι ἕτοιμος, εἰπέ το πρὸς τὴν κυρίαν Μαιντενὼν διὰ πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ παρ' ἐμοῦ, ἔχω ἕτοιμον καὶ τὸν βραχίονα καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχήν. Θ' ἀναμείνω εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ τί θ' ἀποφασίσετε περὶ ἐμοῦ.

Ὁ Λουβοὰ εἰσῆλθεν εἰς τὰ βασιλικὰ δωμάται, οἱ δὲ δύο φίλοι ἀπεχωρίσθησαν.

Ἀλλὰ διατί πράγματι ἡ μορφὴ τοῦ ὑπουργοῦ εἶχε τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην τοῦ θριάμβου; πρὸς τίνα σκοπὸν ἐγένετο ἡ ἐπίσκεψις εἰς ὥραν τόσον ἀσυνήθη;

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ἐγένετο τὸ διαβούλιον τοῦ πάτερ Λασαΐζ, τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς μαρκησίας μετὰ τὴν ματαίωσιν τῶν γυμνασίων, ὁ Λουβοὰ εἰδοποιήθη δι' ἀνωνύμου ἐπιστολῆς νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους τὸ ταχύτερον· εἴδομεν δὲ ὅτι ὑπήκουσεν.

Τὰ ἀνώνυμα γράμματα συχνάκις ἐχρησίμευον εἰς τὸν μέγαν ἐκεῖνον πολιτικὸν ἄνδρα ὅσον καὶ τὰ ὑπογεγραμμένα· ἡ ἐκδίκησις, ἡ πλήττουσα εἰς τὸ σκότος, εἶνε χρήσιμος εἴς τινας περιστάσεις, ὅσον καὶ ἡ ἀφοσίωσις ἡ φανερὰ ἐργαζομένη. Ὁ Λουβοὰ ἕνεκα τῶν ἀντιζηλιῶν τῶν αὐλικῶν εἶχε μάθει πολλάκις τὰ μυστικὰ αὐτῶν καὶ εἶχε χρησιμοποιήσει αὐτὰ πρὸς ἰδιαίτερον αὐτοῦ ὄφελος.

Ὅθεν ὑπέθεσεν, ὅτι καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην κάτι θὰ ἐκέρδιζε, πειθόμενος εἰς τὴν ἀνώνυμον ἐπιστολήν. Ὡς εἴπομεν, ὁ Γεράρδος τὸν εἶδεν ἀφικνούμενον νύκτωρ εἰς τὸ μέγαρόν του. Αὐτόθι εὗρεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του, χωρὶς νὰ εἶνε γνωστὸν πῶς ἐγένετο τοῦτο, ἐπιστολὴν μὲ τὸν αὐτὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τῆς πρώτης, δι' ἧς ἀνεκοινοῦτο αὐτῷ λίαν ἐχεμύθως, ὅτι ἐπρόκειτο ἐκ νέου ν' ἀνακινηθῇ καὶ ζωηρότερον παρά ποτε τὸ ζήτημα περὶ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ γάμου τῆς κυρίας Μαιντενών. Παρεκινεῖτο πρὸς τούτοις δι' αὐτῆς ὁ ὑπουργὸς νὰ ἐπαγρυπνῇ, νὰ δυσπιστῇ δὲ πρὸς τὰ γυμνάσια τῆς *Γοθολίας*· ἐγράφετο δ' ἐν αὐτῇ, ὅτι θὰ ἐτηρεῖτο ἐνήμερος διὰ νεωτέρων πληροφοριῶν, καὶ ὅτι ὁ γράφων τὴν ἐπιστολὴν ἐπεφυλάσσετο νὰ δεχθῇ βραδύτερον τὰς εὐχαριστίας.

Ὁ Λουβοὰ ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς εἰδήσεως, ἐσκέφθη, ἀνεῦρε δὲ μετ' ὀλίγον τὸν ὀρθὸν δρόμον χάρις εἰς τὸν ὑπαινιγμὸν ἐκεῖνον περὶ τῶν γυμνασίων τῆς *Γοθολίας*. Οὐδὲν εὐκολώτερον ἢ νὰ μάθῃ τίνα πρόσωπα εἶχον παρευρεθῇ κατὰ τὰ τελευταῖα γυμνάσια. Ὁ Λουβοὰ ἐξήτασε τὴν περὶ τούτου ἀστυνομικήν του ἔκθεσιν καὶ ἀνέγνωσε τὰ ὀνόματα τοῦ Ρυβαντέλ, τοῦ Ἰασπίνου, τοῦ πάτερ-Λασαΐζ, τοῦ κυρίου Ἀρλαὶ καὶ ἀνέκραξε πάραυτα:

— Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε τοῦ ἀρχιεπισκόπου!

Ἡ πρώτη ἐπελθοῦσα εἰς τὸν νοῦν του ἰδέα ἦτο νὰ δράμῃ πρὸς τὸν ἱεράρχην καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο διάβημα συνεπήγετο πολλὰ τὰ ἄτοπα, ἐξ οὗ τὰ πάντα θὰ διεκινδύνευον· διὸ ὁ Λουβοὰ ἀπέστη αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ὁ Λουβοὰ ἐπηγρύπνει, καθὰ παρηγγέλθη. Ἔμαθε μετ' ὀλίγον, ὅτι ὁ πάτερ-Λασαΐζ εἶχε πείσει τὸν βασιλέα· ὅτι ὁ βασιλεὺς ἤδη κλονισθεὶς παρὰ τοῦ μάγου τοῦ Σαλὼν εἶχεν ἤδη ἀπροκαλύπτως ὁμιλήσει πρὸς τὸν Δεσπότην, τὸν ἀδελφόν του· ὅτι ἡ περὶ τοῦ γάμου συνωμοσία ἐξετείνετο βαθμηδὸν ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων μέχρι τῶν κατωτάτων τῆς Αὐλῆς κύκλων.

Ὁ Λουβοὰ ἔμαθεν ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας, σύζυγος τοῦ βασιλέως Ἰακώβου, καὶ ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος αὐτὸς ἐβοήθουν τὴν μαρκησίαν· ὅτι ὁ ἕτερος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ὁ πραγματικὸς βασιλεὺς Γουλιέλμος ὁ Γ', ὑπεστήριζε τὴν κυρίαν Μαιντενὼν μετὰ τῶν λοιπῶν Εὐρωπαίων ἡγεμόνων, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰρήνην. Προῃσθάνθη τὴν θερμότητα τῆς ἐκρηγνυομένης πυρκαϊᾶς, ἥτις ἔμελλε τὰ πάντα νὰ ἐμπρήσῃ.

Ἤδη ἡ ἄφιξις τοῦ βὰν Γκρὰφτ καὶ τὸ φοβερὸν τραῦμα τῆς ἐμφανίσεως τῶν πριγκιπισσῶν Βέλδενς κατέδειξεν εἰς τὸν ὑπουργόν, ὅτι τὸν προσέβαλλον φανερὰ καὶ ἀνεπιφυλάκτως. Ὁ βασιλεὺς εἶχε κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην προφέρει χιλίους λόγους, οἵτινες ἦσαν ἱκανοὶ νὰ βαραθρώσωσι πάντα ὑπουργόν, ὅστις δὲν ἦτο αὐτόχρημα ὁ Σατανᾶς. Ἀλλ' ὁ Λουβοά, εἰς οὗ τὰς ἀκοὰς εἶχον περιέλθει πάντες ἐκεῖνοι οἱ φοβεροὶ λόγοι, προσεποιήθη ὅτι δὲν τοὺς ἤκουσεν, ἔμεινε περιωρισμένος διὰ νὰ μὴ παροργίσῃ τὸν βασιλέα, οὗτινος αἱ διαθέσεις ἦσαν πλέον ἢ ἀπειλητικαί, κρυφίως δὲ μόνος, τουτέστι ἰσχυρότερος τοῦ κόσμου ὅλου τοῦ συμμαχοῦντος ἐναντίον του, ὁ Λουβοὰ παρεσκεύασε τὰ ὅπλα του, ἐπέρρωσε τὰς δυνάμεις του καὶ ἀνέμεινε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐντολῆς, ἣν εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν Δεβώτ. Αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον του μέσον, ἀλλ' ἦτο μέσον ἀποφασιστικόν, διότι παρεῖχεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τὴν ἀκαταμάχητον ἐπιβεβαίωσιν τῆς κατηγορίας, ἥτις ἔμελλε νὰ καταβάλῃ τὴν ἐχθράν του. Ἡ προσδοκία δέ, τουτέστι ἡ χολή, κατέτρωγεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν χαλκῆν αὐτοῦ καρδίαν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπραξίας του, ἡ ὑπόθεσις τοῦ γάμου ἔβαινεν ἀκωλύτως. Μετὰ μίαν ἡμέραν τὰ πάντα ἔμελλον ν'ἀπολεσθῶσι, διότι ὁ βασιλεύς, τῇ συμβουλῇ τοῦ Δεσπότου καὶ τῶν κυριωτέρων δουκῶν, εἶχε προσδιορίσει τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐπρόκειτο ν'ἀνακοινώσῃ εἰς τὸ Παρλαμέντον τὴν ἀπόφασίν του. Καὶ θὰ ἐτελείωνε τὸ πρᾶγμα, ἂν ὁ βασιλεὺς ἤθελε προφέρει γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ, τὴν ἐπίσημον λέξιν, ἣν πάντες προέφερον ταπεινοφώνως.

Τέλος ἔφθασε μία ἐπιστολή, αὐτὴ ἐκείνη, ἣν εἶδεν ὁ Ἰασπῖνος εἰς χεῖρας τοῦ Λουβοά· ἦτο δὲ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Δεβώτ, κομισθεῖσα παρὰ ταχυδρόμου, ὅστις εἶχε καταλίπει καθ' ὁδὸν τὰ πτώματα δέκα ἵππων, θανόντων ἐκ τοῦ δρόμου.

«Ἐξοχώτατε, ἔγραφεν ὁ προμηθευτής, καλὰς εἰδήσεις! Ὁ ἄνθρωπος, περὶ οὗ πρόκειται, εἶνε φρονιμώτατος· γνωρίζει περισσότερα ἀφ' ὅσα χρειάζονται διὰ ν' ἀποδιωχθῇ αἰσχρῶς ἡ *κυρία*. Ἐπωφελοῦμαι τῆς ὑγιοῦς καταστάσεως τῆς διανοίας του. Σᾶς τὸν φέρω· ἡ νίκη εἶνε ἐξησφαλισμένη. Τὴν ἑσπέραν τῆς 15 θὰ εἰσέλθω εἰς Παρισίους διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου· εὐαρεστήθητε νὰ σκεφθῆτε καὶ περὶ ἐμοῦ, Ἐξοχώτατε!»

— Πῶς! σήμερον! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοὰ ὠχριῶν ἐκ τῆς χαρᾶς· ὤ! καὶ αὔριον ἀκόμη ἂν ἔλθῃς, Δεβώτ, θὰ σὲ κάμω νὰ πλεύσῃς εἰς τὸ χρυσίον.

Καὶ σφίγγων τὸν πολύτιμον χάρτην ὁ Λουβοὰ ἔδραμε πρὸς τὸν βασιλέα, ὡς εἴδομεν, συντρίβων κατὰ τὴν διάβασίν του τοὺς σκώληκας, οἵτινες πρὸς στιγμὴν διενοήθησαν νὰ σταματήσωσιν.

Δὲν εἶχεν ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' πρὸ πολλοῦ. Ἐθεωρεῖτο ὡς ὑποπεσὼν εἰς πλήρη δυσμένειαν. Μόλις ἐνεφανίσθη μὲ τὸ μέτωπον ὑπερήφανον καὶ μὲ τὸ ἦθος ἀπτόητον εἰς τὸν προθάλαμον ἐπηκολούθησε ψίθυρος μεταξὺ τῶν αὐλικῶν, ἀπολήξας ὡς πάντοτε εἰς συγχαρητήρια.

Ὁ Λουβοὰ διασχίσας τοὺς ὁμίλους εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ βασιλέως.

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' ἦτο ψυχρός, οὐδέποτε ὅμως ἦτο ἀπότομος. Ὅσον καὶ ἂν ἦτο βασιλεύς, ἡ φιλοξενία δι' αὐτὸν ἦτο ἱερά. Ἄλλως τε ὤφειλε πολλὰ πρὸς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον. Ἡ γιγάντειος κεφαλὴ αὐτοῦ περιέκλειεν ἀκόμη τόσα ἀπόρρητα τοῦ Κράτους, ὥστε πρέπον ἦτο νὰ φεισθῇ αὐτοῦ.

Ὁ Λουβοὰ μετὰ τὰς ἀναγκαίας διατυπώσεις, δι' ὧν ὤφειλε προοιμιαζόμενος νὰ ἐπιληφθῇ θέματος τόσον λεπτοῦ, παρεκάλεσε τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ ὅπως ἀπασχολήσῃ ἐπὶ δέκα λεπτὰ μόνον τὰς πολυτίμους αὐτοῦ στιγμάς.

— Ὁμιλήσατε, κύριε, εἶπεν ὁ βασιλεύς.

— Προβαίνω κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ὁμιλίας μου, Μεγαλειότατε. Γινώσκω ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἶνε ἀποφασισμένη νὰ παραβλέψῃ πάσας τὰς ἀντιρρήσεις μου ὡς πρὸς τὴν δημοσίευσιν τοῦ γάμου.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ'.

— Δὲν θὰ ἐπιμείνω ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεων αὐτῶν, ἐπανέλαβεν ὁ Λουβοὰ ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς ἀποφασιστικότητος, ἥτις διεφαίνετο εἰς πάντα λόγον τοῦ βασιλέως, δὲν ἔρχομαι ἐν ὀνόματι τῶν μεγάλων συμφερόντων τῆς πολιτικῆς νὰ ἐναντιωθῶ διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸς τὴν μελετωμένην διακήρυξιν τοῦ γάμου, ἀπέναντι τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ἀγνοῶ τότε τί ἄλλο δύνασθε νὰ ἐπικαλεσθῆτε, εἶπε ξηρῶς ὁ βασιλεύς.

— Παύω ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μονάρχην, Μεγαλειότατε. Ἐπειδὴ δὲ ἀφ' ἑτέρου δὲν συμπεριφέρεσθε πλέον πρὸς ἐμὲ ὡς πρὸς ὑπουργόν, εὑρίσκομαι σύμφωνος κατὰ τοῦτο μὲ τὴν περίστασιν, ἀλλ' ὡς ἀνὴρ ἔντιμος καὶ εἰλικρινὴς ἀποτείνομαι πρὸς τὸν πρῶτον εὐπατρίδην τῆς Γαλλί-

ας, ἔρχομαι δὲ τολμηρῶς καὶ ἀπαθῶς νὰ εἴπω αὐτῷ κατὰ πρόσωπον: Σκοπεύετε νὰ πράξητε πρᾶγμα ἀδύνατον. Ἡ δημόσιος ὑμῶν σύζευξις μετὰ τῆς γυναικὸς ἣν ἐξελέξατε, δὲν θὰ γείνῃ, διὰ λόγους οἵτινες ἐνδιαφέρουσι τὴν τιμὴν τοῦ εὐπατρίδου καὶ τὴν τιμὴν τοῦ συζύγου.

— Κύριε! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς τρέμων ἐξ ἀνησυχίας καὶ ὀργῆς, ἐσυλλογίσθητε καλῶς τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους τολμᾶτε νὰ ἐκστομίζητε ἐνώπιόν μου; Φθάνουν πλέον αἱ συκοφαντίαι!..

— Ἀναδέχομαι ὅλην αὐτῶν τὴν εὐθύνην, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Λουβοὰ ἀκίνητος.

— Διακινδυνεύετε τὴν κεφαλήν σας, κύριε μαρκήσιε!

— Τὸ εἰξεύρω!

— Καὶ φέρετε πειστήρια περὶ τούτου, δὲν ἔχει οὕτω; εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἔντρομος ἐκ τῆς καταχθονίου αὐτοῦ εὐσταθείας.

— Ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἐπρόκειτο σήμερον ἀκριβῶς νὰ δεσμευθῇ διὰ παντὸς δι' ἀπερισκέπτου ἀνακοινώσεως πρὸς τὸ Παρλαμέντον, θ' ἀνέμενον δύο ἡμέρας, ἐπειδὴ τὰ πειστήρια ταῦτα θὰ λάβω ἴσως τὴν ἑσπέραν ταύτην, ἴσως αὔριον, ἀλλ' ἀφοῦ διακυβεύσω τὰ πάντα ὅπως εἰδοποιήσω διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν ἡγεμόνα μου, ἀφοῦ διὰ τῆς κεφαλῆς μου ἐγγυῶμαι τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου, ἔρχομαι νὰ ἱκετεύσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ὅπως μοὶ χορηγήσῃ προθεσμίαν δύο ἡμερῶν. Μετ' αὐτὴν ἂν ἀπατῶμαι, ἂν ἄλλοι μὲ ἐπλάνησαν, ὁ βασιλεὺς θὰ μὲ συγχωρήσῃ ἀποβλέπων εἰς τὸν ζῆλόν μου ἢ θὰ μὲ τιμωρήσῃ παραφερόμενος ἐκ τῆς ὀργῆς του. Ἰδού, προσκλίνω καὶ ἀναμένω.

Ὁ βασιλεὺς ἐβάδιζε τεταραγμένος χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Δύο ἡμέραι εἶνε μηδέν, εἶπεν ὁ Λουβοά. Δὲν πρόκειται ν' ἀπαρνηθῆτε τὸ σχέδιόν σας, οὐδὲ νὰ προσβάλητε ἢ νὰ ἐμβάλητέ τινα εἰς ἀμηχανίαν. Τίς θὰ μάθῃ ὅτι ἐπέτυχον ἐγὼ τὴν προθεσμίαν ταύτην τῶν δύο ἡμερῶν; Ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ καυχηθῶ ἐκ φόβου μήπως παρακωλύσωσι τὸ σχέδιον ὅπερ ἀκολουθῶ καὶ θ'ἀκολουθήσω μέχρι θανάτου διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν γαλήνην καὶ τὴν δόξαν τοῦ βασιλέως μου.

Ὁ βασιλεὺς ἐσκέφθη βαθέως καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε διὰ φωνῆς πενθίμου·

— Θ' ἀναμείνω ἕως αὔριον τὴν ἑσπέραν, κύριε Λουβοά.

Χωρὶς νὰ εἴπῃ τι, χωρὶς νὰ φανῇ ἀκτὶς εὐχαριστήσεως ἐπὶ τῆς μορφῆς του, χωρὶς τὸ ἐλάχιστον σημεῖον νὰ προδώσῃ τὴν ἀγαλλίασίν του, ὁ Λουβοὰ ἐγονυπέτησεν ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν κύριόν του καὶ ἐξῆλθε τοῦ σπουδαστηρίου.

Ἕπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Καὶ ὁ εἷς ἦτο γυνή;

— Ναί, γυνὴ ἀφωσιωμένη, ἑτοίμη νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωήν της καὶ πλέον ἔτι... τὴν τιμήν της. Ὁ ἄλλος ἦτο Πολωνὸς πρόσφυξ διελθὼν δέκα ἔτη εἰς τὰ μεταλλεῖα τῆς Σιβηρίας, ὅπου τὸν εἶχε στείλει ὁ ρωσσικὸς δεσποτισμὸς καὶ ἕτοιμος τὸ πᾶν νὰ διαπράξῃ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

— Τὸ πᾶν, ἐσκέφθη ὁ Μάξιμος.

— Ἀνεχώρησαν μαζὶ ἕνα βράδυ, ἐπανέλαβεν ἡ κόμησσα, καὶ εἰσῆλθον εὐκόλως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θείου σας. Κάποιος τοὺς ἐπερίμενε καὶ τοὺς ἔδωκε τὸ κλειδὶ τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ τὸ μυστικὸν τῆς λέξεως.

— Ναί, ὁ συνένοχος. Ἂν τὸν ἤξευρα αὐτὸν τὸν κύριον...

— Ἴσως θὰ τὸν ἐσυγχωρούσατε, διότι δὲν τὸ ἔκαμεν ἐκ συμφέροντος.

Εἰσῆλθον λοιπὸν καὶ προσεπάθησαν ν' ἀνοίξουν τὸ χρηματοκιβώτιον διὰ νὰ πάρουν τὸ κασάκι τοῦ κατασκόπου. Ἡ γυναῖκα ἠθέλησε ν' ἀνοίξῃ μόνη της, καὶ ἐξεύρετε τί ἔπαθε.

Αὐτὸς ποῦ τοὺς ἐπληροφόρησεν ἠγνόει τὴν ὕπαρξιν τοῦ τρομεροῦ μηχανισμοῦ.

— Εἶχα μαντεύσει σχεδὸν τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας αὐτῆς καὶ γνωρίζω τὸ τέλος. Δὲν εἰμπόρεσα ὅμως νὰ ἐννοήσω τί συνέβη ἅμα ἡ κλέπτρια εἶδεν, ὅτι εἶχε συλληφθῇ.

— Αὐτή, τὴν ὁποίαν ὀνομάζετε κλέπτριαν, προσεπάθει κατ' ἀρχὰς ν' ἀπαλλαγῇ, εἶπεν ἡ κόμησσα. Οἱ φίλοι της προσεπάθησαν νὰ τὴν ἐλευθερώσωσι, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν. Ὁ χρόνος παρήρχετο, ἦτο πιθανὸν ὅτι θὰ ἤρχετο κανεὶς καὶ τότε τὸ πᾶν ἀπώλετο. Δὲν ἐδίστασε καθόλου. Διέταξε λοιπὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν συνώδευε νὰ τῆς κόψῃ τὸ χέρι.

— Καὶ ἐκεῖνος συνῆνεσε!

— Ἦτο ὑπὸ τὰς διαταγάς της. Ὑπήκουσε καὶ τὸ χέρι ἐκόπη μ' ἕνα καὶ μόνον κτύπον.

— Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνδρεία ἡρωὶς δὲν ἀπέθανε; Δὲν ἔπεσε λιπόθυμος;

— Ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ μείνῃ ὀρθία. Ὁ σύντροφός της, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπηρετήσει ἄλλοτε εἰς τὸν στρατὸν ἐγνώριζεν ἀπὸ πληγάς. Ἔδεσε τὸ χέρι της διὰ νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα καὶ τὴν ἐπῆρε μόλις δυναμένην νὰ βαδίσῃ.

— Καὶ αὐτὴ ἦτο ἐνδυμένη ἀνδρικά;

— Ναί.

— Ὥστε αὐτὴν καὶ τὸν συνένοχόν της συνηντήσαμεν εἰς τὴν ἐξώθυραν τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπηγαίναμεν εἰς τοῦ θείου μου μὲ τὸν Βινιορύ.

— Πιθανόν· ἐμβήκατε καὶ οἱ δύο εἰς τὸ γραφεῖον ὅπου ἔγινεν ἡ σκηνὴ αὐτή.

— Ναί, εἴδαμεν τὸ φῶς. Ὁ Βινιορὺ ἦτο ἀνήσυχος καὶ εἶχε δίκαιον.

— Εὑρήκατε τὸ χέρι, καὶ διὰ νὰ τὸ πάρετε ὁ φίλος σας Βινιορὺ ἐκίνησε τὸν μηχανισμόν. Ἐνομίζατε ὅτι ἦσθε μόνοι καὶ κάποιος σᾶς ἔβλεπε καὶ σᾶς ἤκουε.

— Ὁ προδότης, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ θείου μου καὶ ἐβοήθει αὐτὸς νὰ κλέψουν τὸν κύριόν του. Τώρα ἐννοῶ τὰ λοιπά. Τοὺς ἔμαθε τὸν τρόπον νὰ ἐνεργοῦν χωρὶς κίνδυνον... καὶ χάρις εἰς τὰς πληροφορίας αὐτάς, ἡ δευτέρα ἀπόπειρα ἐπέτυχε. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἡ γυνὴ δὲν ἦτο μαζύ.

— Ἐκείνη παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ, καὶ εἶνε θαῦμα πῶς ἔζησε.

— Τὴν γνωρίζετε λοιπόν;

— Ἐὰν δὲν τὴν ἐγνώριζα πῶς θὰ ἤμουν τόσῳ καλὰ πληροφορημένη;

— Ὥστε δὲν ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Ὄχι, ἀκόμη.

— Καὶ δὲν μετανοεῖ δι' ὅ,τι ἔκαμε;

— Ἴσως. Ἀλλὰ μετανοεῖ δι' αἰτίας, τὰς ὁποίας δὲν ὑποπτεύεσθε σεῖς. Ἄφετέ με νὰ τελειώσω τὴν διήγησίν μου.

Ἡ κλέπτρια αὕτη, καθὼς τὴν ὀνομάζετε, ἐγνώριζεν ὅτι ἐσκοπεύετε νὰ τὴν εὑρῆτε, καὶ νὰ ἀναλάβετε σεῖς μόνος ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία δικαιωματικῶς ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Καλά! ὁ προδότης εἶχεν ἀκούσει τὴν ὁμιλίαν μου μὲ τὸν Βινιορύ, καὶ ἔτρεξε νὰ τὰ διηγηθῇ εἰς ἐκείνην ποῦ τὸν ἐπλήρωνε.

— Σχεδὸν αὐτὸ συνέβη· δὲν τὸν ἐπλήρωναν, ἀλλὰ διηγήθη ὅ,τι ἤκουσε καὶ αὐτή, τὴν ὁποίαν ὡρκίσθητε ν' ἀνακαλύψετε, ὡρκίσθη δὲ νὰ πάρῃ 'πίσω τὸ βραχιόλι της.

Διέθεσεν ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ἑταιρίας, καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν της ἐξέλεξε μίαν γυναῖκα εὐφυᾶ καὶ τολμηράν.

— Τὴν γυναῖκα τοῦ *σκέτιν!*

— Νομίζω ὅτι εἰς τὸ *σκέτιν* κατώρθωσε νὰ σᾶς συναντήσῃ πρώτην φορὰν ἡ γυναῖκα αὐτή.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἐπέτυχε καὶ πολύ, διότι ἂν δὲν ἦτο ὁ ἰατρὸς Βιλλαγώς, κατὰ τύχην ἐκεῖ, δὲν θὰ τὴν ἔβλεπα διόλου.

— Ναί, ἀλλὰ τότε ἤθελεν εὕρει μέσον ἐκείνη νὰ σᾶς πλησιάσῃ. Σᾶς ἐπῆρε λοιπόν...

— Καὶ ἀφοῦ προσεπάθησα νὰ τῆς τὸ δώσω τὸ βραχιόλι, μὲ παρέσυρεν εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ, ὅπου μ' ἐπερίμενον μερικοὶ λωποδύται γιὰ νὰ μὲ λῃστεύσουν. Δὲν ἐπέτυχαν ὅμως.

— Δι' αὐτὸ καὶ ἐκείνη ἀργότερα ἐπεχείρησε διὰ τρόπου ἀσφαλεστέρου.

Σᾶς ἠκολούθουν βῆμα πρὸς βῆμα. Σᾶς εἶδον ὅτι ἐμβήκατε εἰς τὸ θέατρον. Ἦλθε καὶ ἐκείνη. Τὴν ἐπροσκαλέσατε νὰ δειπνήσῃ. Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς λέγω τὰ λοιπά.

— Ὤ! δὲν τὰ ἐλησμόνησα. Λοιπὸν αὕτη ἐνήργει κατὰ διαταγὴν καὶ διὰ λογαριασμὸν τῆς ἄλλης τῆς *κουλογέρας;*

— Βέβαια.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐσκέφθην, διότι ἔχει καὶ τὰ δύο της χέρια αὐτὴ καὶ τὰ μεταχειρίζεται τόσῳ καλά. Εἶνε ὅμως ἀδύνατον αὐτὴ ἡμελαγχροινὴ νὰ εἶνε Ρωσσίς.

— Εἶνε Γαλλὶς νυμφευθεῖσα Πολωνόν.

— Τὸν λυποῦμαι. Καὶ τόρα μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐρωτήσω πῶς συνέβη, ὥστε ὁ κηπουρός σας νὰ τῆς χρησιμεύσῃ πάντοτε ὡς σύντροφος εἰς τὰς διαφόρους πανουργίας της;

— Δὲν μοῦ εἴπατε ὅτι ἦτο ὁ προστάτης τῆς γυναικὸς αὐτῆς; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα χωρὶς διόλου νὰ θορυβήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Μαξίμου.

— Ναί, ἀλλὰ ὅταν μόνον ἤρχετο εἰς τὸ θέατρον. Εἰς τὴν ὁδὸν ὅμως Ζουφροᾶ, ἦτο ὁ θυρωρὸς τοῦ μεγάρου αὐτοῦ ὅπου φαίνεται ὑπῆρχε τὸ γενικὸν ἐντευκτήριον τῆς συμμορίας. Τὸν εἶδα ἐγώ.

— Ὄχι βέβαια χθὲς τὴν νύκτα, διότι, χθὲς τὸ βράδυ πολὺ ἀργά, ἦλθε καὶ τοῦ ἔδωκα μερικὰς διαταγὰς διὰ τὸ θερμοκήπιον, καὶ σήμερα πολὺ πρωὶ τὸν εὗρῆκα εἰς τὴν ἐργασίαν του.

— Πράγματι δὲν εἶχε λάβει μέρος εἰς τὴν χθεσινὴν ἐκστρατείαν. Ἀλλὰ διατί τὴν ἐβοήθησεν εἰς ἄλλας περιστάσεις;

— Εἶνε σύζυγός της.

— Σύζυγός της! Καὶ ἀνέχεται τὸν βίον της αὐτόν; Εἶνε φαίνεται καλῶν διαθέσεων.

— Ἀπατᾶσθε ὡς πρὸς τὴν Ἰουστίνην... Ὀνομάζεται Ἰουστίνη...

— Τὸ γνωρίζω. Μὲ τὸ εἶπε τὸ βράδυ ποῦ εἶχα τὸ ἀτύχημα νὰ τὴν συναντήσω. Καὶ τὸ ὄνομα ἔπρεπε νὰ μὲ φωτίσῃ περὶ τοῦ ἐπαγγέλματός της.

— Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἡ διαγωγή της εἶνε ἄμεμπτος. Ὑπακούει μόνον εἰς τὸν σύζυγόν της, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ πολύ, καὶ εἰς μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία τὴν προστατεύει.

— Ναί, τὴν γυναῖκα μὲ τὸ βραχιόλι. Πῶς ὅμως ἔδωκεν ἄσυλον εἰς τὸν Καρνοέλ; Νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὸν Βορισὼφ τὸ ἐννοῶ, ἀλλὰ νὰ τὸν κρύψῃ καὶ εἰς τὸ σπίτι της...

Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν συμβιβάζεται καθόλου μὲ τὴν ἀγάπην ποῦ ἔχει γιὰ τὸν σύζυγόν της.

— Πράγματι δὲν συμβιβάζεται, ἂν ἦτο ἀληθές, ἀλλὰ εἶνε ψευδέστατον. Ἡ Ἰουστίνη ὡδήγησε τὸν κύριον δὲ Καρνοὲλ εἰς ἕνα σπίτι ὅπου εὑρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ, ἀλλὰ ἀπεχωρίσθη ἀμέσως ἀπ' αὐτοῦ.

— Ὥστε ὁ κύριος Βιλλαγώς...

— Ἐψεύσθη.

— Καὶ τί συμφέρον εἶχε πρὸς τοῦτο;

— Ἔπλασεν αὐτὸν τὸν μῦθον διὰ νὰ σᾶς σύρῃ εἰς τὴν παγίδα. Τὸν ἐνοχλεῖτε καὶ θέλει νὰ σᾶς ξεκάμῃ.

— Τὸν ἐνοχλῶ; Καὶ εἰς τί καλέ!

— Ἀνεμίχθητε εἰς τὰς ὑποθέσεις του.

— Βέβαια, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω. Καὶ τί ὑποθέσεις ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ; Μήπως καὶ αὐτὸς συνωμοτεῖ;

— Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνωμοσίας.

— Τί μὲ λέγετε!

— Τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Βιλλαγὼς διευθύνει ὅλας τὰς μηχανορραφίας κατὰ τοῦ Τσάρου. Καὶ δὲν ἔχει τὰς αὐτὰς αἰτίας, τὰς ὁποίας καὶ οἱ προγεγραμμένοι Πολωνοί. Αὐτὸς λέγει πῶς εἶνε Οὔγγρος καὶ εἶνε Ρῶσσος. Δὲν ὀνομάζεται Βιλλαγὼς ἀλλὰ Γριζένκος. Δὲν ἔχει νὰ ἐκδικηθῇ τὴν πατρίδα του, ἀλλ' εἶνε μηδενιστής.

— Μηδενιστής! ὁ ἀξιόλογος αὐτὸς ἰατρός, ὁ τόσον ἀγαπητὸς ὑπὸ τῶν γυναικῶν τοῦ συρμοῦ; Οὔτε τὸ ὑπέθετα ποτέ. Καὶ παίζει θαυμάσια τὸ μέρος του. Ἀλλὰ τότε ἐνέχεται εἰς τὴν κλοπὴν τοῦ κιβωτιδίου.

— Αὐτὸς τὴν ὠργάνισε.

— Καλά. Τόρα ἐννοῶ διατί ἦλθε νὰ μοῦ δείξῃ τὴν μελαγχροινήν, ἡ ὁποία ἐπαγοδρόμει. Ἦσαν σύμφωνοι διὰ νὰ μοῦ πάρουν τὸ βραχιόλι.

Διατί ὅμως τὴν κατηγορεῖ τόρα, ὅτι εἶνε συνδεδεμένη μὲ τὸν Καρνοέλ; Αὐτὰ δὲν ἐννοῶ, τὰ ἀντιφάσκοντα.

— Εἶνε φαινομενικῶς μόνον ἀντιφάσκοντα. Δὲν σᾶς τὰ εἶπα ὅλα. Ὁ Βιλλαγὼς ἔμαθεν ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ ἐξηφανίσθη, καὶ ὅτι κατηγορεῖτο ὡς ὁ δράστης τῆς κλοπῆς. Ἤξευρε πολὺ καλά, ὅτι δὲν ἦτο αὐτός, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔμελλε ἂν κατηγορεῖτο ὁ ἀθῶος. Ἀπ' ἐναντίας ἐχάρη, διότι ἡ πλάνη αὕτη ἐστρέφετο ὑπὲρ τῶν ἐνόχων.

Συνέβη ὅμως ἡ γυνή, ἡ διενεργήσασα τὸ σπουδαιότερον μέρος, νὰ λάβῃ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἀτυχῆ, τὸν ἀδίκως κατηγορούμενον.

Ἠθέλησε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἀδίκημα, τὸ ὁποῖον ἀκουσίως της τοῦ ἐπροξένησε, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν σκληρὰν τιμωρίαν, ἡ ὁποία τὸν ἀνέμενε.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔπρεπε κατ' ἀρχὰς νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοὲλ καὶ ὡρκίσθη ὅτι θὰ τὸν ἐπανεύρῃ.

Τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἔτυχε τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ κυρίου Βιλλαγώς, ὁ ὁποῖος ἐφοβήθη μὴ προδοθῶσι τὰ συμφέροντα τῶν μηδενιστῶν. Καὶ εἶχε δίκαιον πρὸς τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ εἶχε πέσει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Βορισώφ, ὁ ὁποῖος ἐστάλη ἐνταῦθα διὰ νὰ ἐπιτηρῇ τοὺς μηδενιστάς.

— Ἡ κυρία εἶχε λοιπὸν ἐμπιστευθῇ τὸ σχέδιόν της εἰς τὸν σατανᾶν αὐτὸν τὸν ἰατρόν;

— Ὄχι, ἀλλὰ τὸ ἐμάντευσε. Ἀφῆκεν ἐκείνη νὰ φανῇ, ὅτι τὸν συνεπάθει διὰ τ' ἀτυχήματά του. Τοῦτο μόνον ἤρκεσε διὰ νὰ μαντεύσῃ ἐκεῖνος, ὅτι ἐζήτει νὰ τὸν σώσῃ.

— Μήπως ἤξευρεν, ὅτι ὁ Καρνοὲλ ἦτο αἰχμάλωτος εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Βινιύ;

— Κανεὶς δὲν τὸ ἤξευρε, μόνον ἡ κυρία ὑπωπτεύετο τοιοῦτόν τι. Ὁ Βιλλαγὼς τὸ ἔμαθε κατόπιν, ἀλλ' ἀπὸ ποῖον δὲν γνωρίζω. Τὸν εἴδατε σήμερον τὸ πρωὶ καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὰ μυστικά σας. Εἴσθε βέβαιος ὅτι δὲν τοῦ εἴπατε τίποτε;

— Ἐγώ! νὰ προδώσω μυστικόν, τὸ ὁποῖον μοὶ εἴπατε νὰ φυλάξω. Τὸν ἤκουσα, ἀλλὰ τίποτε, σχεδὸν τίποτε, δὲν τοῦ εἶπα.

— Ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ὡμιλήσατε, δι' αὐτὸν εἶνε πάρα πολύ. Εἶνε πανοῦργος. Ὑπερασπίσθη τὸ ψευδὲς διὰ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές. Φοβοῦμαι μήπως χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσετε τὸν ἐπληροφορήσατε δι' ὅσα ἠγνόει.

— Δὲν ἔχετε τόσῳ καλὴν ἰδέαν δι' ἐμέ. Περὶ τῆς νοημοσύνης μου ἢ περὶ τῆς ἐμπιστοσύνης μου δυσπιστεῖτε;

— Οὔτε διὰ τὸ ἓν οὔτε διὰ τὸ ἄλλο. Πιστεύω ὅμως ὅτι δὲν εἴσθε ἱκανὸς νὰ ἀνταγωνισθῆτε μὲ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος διῆλθε τὴν ζωήν του συνωμοτῶν, καὶ ἔχει τὸ προτέρημα νὰ ἐννοῇ τὰς σκέψεις σας, ἐνῷ συγχρόνως κρύπτει τὰς ἰδικάς του.

Ἐνθυμηθῆτε καλά. Μήπως ἐνῷ συνδιελέγεσθε ἀφήκατε νὰ σᾶς διαφύγῃ κανεὶς λόγος;

— Ὄχι... ὄχι... σᾶς ἐγγυῶμαι.

— Μήπως εἴπατε, παραδείγματος χάριν, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ ἐπῆγε χθὲς τὴν νύκτα εἰς ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ;

— Αὐτὸς ἀπ' ἐναντίας τὸ εἶπε καὶ ἐγὼ τοῦ ἀπήντησα ὅτι ἠπατήθη.

— Καὶ ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ;

— Ἀλήθεια, ἐψιθύρισεν ὁ Μάξιμος ἐρυθριῶν μικρόν. Τὸ ἤξευρεν ὅμως. Δὲν τοῦ ἔμαθα τίποτε νεώτερον.

— Καὶ τοῦ ὡμιλήσατε βέβαια καὶ περὶ τοῦ Καρδίκη.

— Ἐγώ... ὄχι... δὲν πιστεύω.

— Φανῆτε εἰλικρινὴς καὶ μὴ μοῦ κρύπτετε τίποτε, σᾶς παρακαλῶ. Πρέπει νὰ τὰ μάθω ὅλα.

— Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι δὲν εἶπα τίποτε ἀφ' ὅ,τι εἶδα εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ. Τοῦ εἶπα μόνον πῶς ἐγνώρισα τὸν καθηγητήν της εἰς τὸ θέατρον μὲ τὴν κυρίαν τοῦ σκέτιν, ἀλλ' ὅτι δὲν ἤμουν βέβαιος.

— Εὐχαριστῶ, ἐψιθύρισεν ἡ κόμησσα ὠχρὰ γενομένη. Γνωρίζω τόρα πῶς θὰ ἐνεργήσω ὡς πρὸς τὰ ἐπακόλουθα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχῃ ἡ ὁμιλία σας πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

— Ἀλλά, ἐπανέλαβε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος, μοῦ εἶπεν ὅτι ἠπατήθην, ὅτι ὁ Καρδίκης αὐτὸς εἶνε πρόσφυξ Πολωνός, καὶ ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν γυναῖκα αὐτήν.

— Καὶ κατόπιν αὐτῶν σᾶς συνεβούλευσε νὰ μὴ ἔλθετε νὰ μὲ ἴδητε, διότι εἶχα ἀπάγει εἰς τὴν ἐξοχήν;

— Ναί. Ἀλλὰ τίνα σχέσιν ἔχει τὸ ψεῦδος αὐτὸ πρὸς τὸ ὅτι ἐγὼ ἐπρόφερα τὸ ὄνομα τοῦ Καρδίκη.

— Ἂν ὁ Βιλλαγὼς μετεχειρίσθη αὐτὸ τὸ σχέδιον διὰ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ μὴ ἔλθετε ἐδῶ σήμερον, ἤθελε νὰ μὴ μάθω ἐγὼ ἀπὸ σᾶς τὴν διαγωγὴν τοῦ Καρδίκη. Τόρα θὰ ἐννοήσετε τὸ διατί.

Γνωρίζω, σᾶς εἶπα, τὴν γυναῖκα ἡ ὁποία προστατεύει τὴν Ἰουστίνην καὶ ἡ ὁποία τὴν ἐπεφόρτισε νὰ σώσῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοὲλ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Βο-

ρισώφ. Οὕτω πράττουσα ἡ γυνὴ αὕτη παρήκουσεν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κομιτάτου τῶν μηδενιστῶν, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τῶν μηδενιστῶν καὶ πρόκειται νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρῶς. Ὁ Βιλλαγὼς ἐσκέφθη ὅτι θὰ μοῦ ὁμιλήσετε περὶ τῆς συνδιαλέξεώς σας, ὅτι θὰ ἴδω τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ἀπειλεῖ τὴν φίλην καὶ ὅτι θὰ τὴν εἰδοποιήσω.

Ἠθέλησε λοιπὸν νὰ σᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ἔλθετε ἐδῶ διὰ νὰ ἐνεργήσῃ πρὶν νὰ μὲ ἰδῆτε.

— Τὸ μακιαβελικόν του λοιπὸν σχέδιον ἀπέτυχε καὶ τόρα 'μποροῦμεν νὰ ἐνεργήσωμεν συμφώνως πρὸς τὴν περίστασιν, καὶ ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὸν φέρω εἰς τὰ λογικά του τὸν κύριον Βιλλαγώς. Θέλετε νὰ 'πάγω νὰ τὸν ραπίσω διὰ νὰ μάθῃ νὰ μὴ μὲ περιπαίζῃ ἄλλοτε ὅπως ἔκαμε σήμερον;

— Ὄχι, εἶπε ζωηρῶς ἡ κόμησσα. . . Νὰ διακινδυνεύσετε τὴν ζωήν σας, ἐνῷ ἡ ἰδική του δὲν ἀξίζει τίποτε. Ἐγὼ μόνη θὰ ἐνεργήσω, ἐγὼ δύναμαι νὰ σώσω τὴν φίλην μου... καὶ ὅλους ὅσοι εἶνε ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν ἐκδίκησιν τῶν μηδενιστῶν.

Προτοῦ ὅμως ἀρχίσω τὴν πάλην θέλω νὰ σᾶς καταπείσω περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ.

Δὲν σᾶς ὡμίλησα ἔτι περὶ τῆς δευτέρας ἀποπείρας, ἡ ὁποία ἐπέτυχε. Ἐγένετο ὑφ' ἑνὸς μόνου, τοῦ συνοδεύσαντος τὴν φίλην μου κατὰ τὴν πρώτην ἀπόπειραν. Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὸν γνωρίζω καὶ σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι κανεὶς δὲν τὸν ἐβοήθησε καὶ ὅτι δὲν ἐπῆρε παρὰ τὸ κιβωτίδιον τοῦ Βορισὼφ καὶ ὅτι ἀγνοεῖ ἐντελῶς τὴν ὕπαρξιν τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ.

— Τόρα μένει νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ εἶχε μαζύ του πενῆντα χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα προήρχοντο ἐκ τοῦ χρηματοκιβωτίου. Ὁ Βινιορὺ μᾶς ἔδειξε τὸν τρόπον ποῦ τὰ καρφώνει, ὅτι εἶνε ὁ ἴδιος.

— Ὁ Βινιορὺ ἀπατᾶται ἢ ψεύδεται.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ θεῖός μου θὰ δυσκολευθῇ πολὺ νὰ τὸ πιστεύσῃ.

— Θὰ τὸ παραδεχθῇ ὑποθέτω ἂν ἡ φίλη μου παρουσιασθῇ καὶ τὸν βεβαιώσῃ περὶ τούτου.

— Ἀμφιβάλλω. Ἄλλως τε δὲν θὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχήν της.

— Χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι συνωμοτεῖ κατὰ τῶν δυναστῶν τῆς πατρίδος της. Τί τὴν ἐνδιαφέρει; Ἀπ' ἐναντίας καυχᾶται δι' αὐτό.

— Εἶνε πρᾶξις γενναία . . . πολὺ γενναία, διότι ἂν ὁ Καρνοὲλ εἶνε ἀθῶος, διατί δὲν προσέρχεται μόνος νὰ δικαιολογηθῇ.

— Καὶ ποῖος σᾶς εἶπε ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ;

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου, ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοὲλ θὰ τολμήσῃ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν θεῖόν μου;

— Θὰ τὸ εἶχε κάμει ἤδη, ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζεν ἡ φίλη μου, ἀπήντησεν ἡ κόμησσα μετὰ βεβαιότητος.

— Ἡ φίλη σας! Καὶ μένει λοιπὸν εἰς τὸ σπίτι της;

— Ἔτσι ἔπρεπε. Ποῦ νὰ ἐπήγαινε μετὰ τὰ χθεσινά; Ἡ Ἰουστίνη τὸν ὡδήγησεν εἰς τῆς προστάτιδός της, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ.

— Φυσικώτατον. Τὸ ἄσυλον ὅμως πολὺ κακὸν δι' ἄνθρωπον θέλοντα νὰ δικαιολογηθῇ δι' ἔγκλημα τὸ ὁποῖον τὸν κατηγοροῦσι, διότι ἐπὶ τέλους, τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον προστατεύει τὸν κύριον δὲ Καρνοὲλ ἀπεπειράθη ν' ἀνοίξῃ τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ εἰς ἐκ τῶν συνενόχων ἐπέτυχε.

Θὰ εἰποῦν βέβαια ὅτι ὅλοι μεταξὺ των εἶνε συνεννοημένοι;

— Ἡ φίλη μου θὰ ἐξουσιοδοτήσῃ τὸν κύριον Δορζὲρ νὰ τοὺς ἀνακρίνῃ ὅλους ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Ὁμοφώνως θ' ἀπαντήσωσι ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ εἶνε ὅλως διόλου ξένος. Καὶ ἐπειδὴ κατηγοροῦνται αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ἐξ ἀνάγκης διὰ νὰ τὸν ἀθωώσωσι, ἡ μαρτυρία των βεβαίως δὲν εἶνε ὑποπτος.

— Καλὰ λοιπὸν ἂς φανῇ, ἂν δὲν φοβῆται τι, καὶ ἂς ὑπερασπισθῇ μόνος τὴν ὑπόθεσίν του. Δὲν ἠξεύρω ἂν τὴν κερδίσῃ. ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, πολλὰ ὀλίγα πράγματα ἔχει νὰ χάσῃ.

— Καὶ τὸ πᾶν ἂν ἐπρόκειτο νὰ χάσῃ, δὲν θὰ ἐδίσταζεν, εἶμαι βεβαία.

— Τὸν εἴδατε λοιπόν;

— Ναί.

— Ποῦ;

— Εἰς τῆς φίλης μου. Ἐγνώριζε πῶς ἐνδιαφέρομαι δι' αὐτὸν καὶ ἀμέσως μ' ἐπληροφόρησε περὶ τῶν συμβάντων.

— Καὶ ἐτρέξατε σπίτι της. Ἴσως δὲ ἀπὸ 'κεῖ ἤρχεσθε ὅτε εἶχα τὴν τύχην νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Ἡ κόμησσα δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ὁ Μάξιμος ἐννόησεν ἐκ τῆς φυσιογνωμίας της ὅτι ἐμάντευσε καὶ ἔκρινε περιττὸν νὰ ἐπιμείνῃ.

— Ἀφ' ὅτου ὡμίλει μετὰ τῆς κομήσσης Γιάλτα εἶχε κάμει τόσας ἀποκαλύψεις, ὥστε δὲν ἠξευρε πλέον ποῦ ἦτο.

Τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἔβαινεν ὑπεξέφευγεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑπὸ τὰ βήματά του, καὶ μόλις ἐτόλμα νὰ βαδίσῃ μετὰ προφυλάξεως, ἐκ φόβου μὴ πέσῃ ἐντὸς βαράθρου τινός.

Ἠσθάνετο ὅτι πολλὰ εἶχεν ἔτι νὰ μάθῃ, ἐννόει ὅ,τι αἱ ἐκμυστηρεύσεις τῆς κομήσσης, δὲν εἶχον ἔτι λήξει, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ τελειώσῃ.

Ἐν τούτοις ἀπεφάσισε μετὰ μακρὰν σιωπὴν νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ἀκόμη.

— Ὥστε, εἶπε δειλῶς, ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ θὰ 'πάγῃ εἰς τοῦ θείου μου;

— Θὰ 'πάγῃ σήμερον, ἀπεκρίθη ἄνευ δισταγμοῦ ἡ κυρία Γιάλτα.

— Μόνος;

— Ὄχι, διότι ἴσως δὲν τὸν ἐδέχετο.

— Μήπως θὰ τὸν δεχθῇ ἂν ὑπάγῃ μὲ τὴν φίλην σας;

— Θὰ τὸν συνοδεύσω. Καὶ πιστεύω ὅτι θὰ θελήσετε νὰ παρευρεθῆτε. Ἡ παρουσία σας εἶνε ἀπαραίτητος.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, ἀλλ' ἡ θέσις μου εἶνε πολὺ δύσκολος. Πρὸ ὀλίγου ἐβεβαίωσα τὸν θεῖόν μου ὅτι ὁ πρώην γραμματεύς του ἦτο ἔνοχος.

— Δὲν ἠξεύρετε τότε ὅ,τι τόρα ἐμάθατε.

— Καὶ ἀκόμη ὡρκίσθην εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου ἐπὶ τῆς τιμῆς μου, ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοὲλ ἦτο ἀνάξιός της.

— Καὶ ὡμιλήσατε ἐν συνειδήσει. Τόρα ποῦ εἶσθε κάλλιον πληροφορημένος, θὰ ὁμιλήσετε ἄλλως, καὶ ἡ δεσποινὶς Δορζὲρ θὰ σᾶς τιμήσει, διότι τῆς ἀπεδείξατε, ὅτι ποτὲ δὲν κρύπτετε τὰς σκέψεις σας.

— Πιθανόν, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ὁ θεῖός μου δὲν μᾶς ἀφήσῃ νὰ φθάσωμεν ἕως αὐτῆς.

— Προεῖδα τοῦτο καὶ ἔλαβα τὰ μέτρα μου διὰ νὰ λάβω συνέντευξιν μετὰ τῆς ἐξαδέλφης σας.

— Πότε;

— Σήμερον τὸ πρωὶ ἐλπίζω. Δὲν ἐλησμονήσατε, ὑποθέτω, ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζὲρ ἦλθε καὶ ἄλλοτε ἐδῶ.

— Καὶ νομίζετε, ὅτι θὰ ξαναέλθῃ;

— Τῆς ἔστειλα πρὸ μιᾶς ὥρας διὰ μέσου ἀσφαλοῦς ἕνα γράμμα.

Τῆς ἔγραφα, ὅτι ἔχω πρόχειρον τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητος τοῦ κυρίου δὲ Καρνοὲλ καὶ τὴν παρεκάλουν θερμῶς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ διὰ τῆς μικρᾶς θύρας τῆς λεωφόρου Φρειδλανδ. Οἱ ὑπηρέται μου εἶνε εἰδοποιημένοι.

Εἶνε ἀπρεπὲς τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ μετὰ βραχεῖαν συνέντευξιν θὰ τὴν ὁδηγήσω ἐγὼ εἰς τὸν πατέρα της καὶ πρέπει νὰ μᾶς δεχθῇ.

Ὁ Μάξιμος εἶχε πλειοτέρας ἀντιρρήσεις ν' ἀπευθύνῃ, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά, ἀφοῦ ὁ ταχυδρόμος εἶχε φθάσει βεβαίως εἰς τὸν ὅρον του.

Ἐγνώριζε τὴν Ἀλίκην καὶ ἠξευρεν ὅτι θὰ ληφθῇ τῆς τελευταίας ταύτης ἐλπίδος, καὶ εὑρίσκουσα μέσον νὰ διαφύγῃ ἤθελε δράμει εἰς τῆς ξένης, ἡ ὁποία τῇ ὑπέσχετο νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της.

Καὶ ὡς εὐγενὴς καρδία ὁ Μάξιμος, ἐζήτει ἤδη κατὰ νοῦν μέσον, δι' οὗ νὰ συγχωρήσῃ ὁ πατήρ της τὸ ἄφρον διάβημα τῆς μικρᾶς του ἐξαδέλφης.

Αἱ σκέψεις του ἐταράχθησαν ὑπὸ ἐλαφροῦ θορύβου. Ἔτεινε τὸ οὖς καὶ τῷ ἐφάνη, ὅτι κάποιος ἐπροχώρει μὲ βήματα σιγαλὰ διὰ τῶν θάμνων.

Ἡ κυρίαΓιάλτα ἐφαίνετο μὴ ἀκούουσα.

Μετ' ὀλίγον λευκή τις χεὶρ παρεμέρισε τὰ φύλλα καὶ κεφαλή τις ἐφάνη μεταξὺ δύο δενδρυλλίων καμελίας, ἐνῷ ὁ Μάξιμος ἔρρηξε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν καὶ ἐξέλιπε πάλιν.

— Ἐκείνη! ἀνέκραξεν.

— Τί θέλετε νὰ 'πῆτε; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα ἐγείρουσα τὴν κεφαλήν.

— Ἡ γυναῖκα τοῦ *σκέτιν* . . . ἡ γυναῖκα ποῦ ἠλευθέρωσε τὸν Καρνοέλ.

Ἡ κυρία Γιάλτα ἠσθάνθη ρῖγος. Βεβαίως δὲν ἀνέμενε τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν

καὶ τὴν εὕρισκεν ἀκατάλληλον. Προσέλαβεν ὅμως ἀμέσως τὴν προτέραν ἠρεμίαν καὶ ἔκραξεν :

— Ἰουστίνη.

Οἱ κλάδοι παρεμερίσθησαν πάλιν καὶ ἐπανεφάνη ἡ μελαγχροινὴ μὲ τὴν χρυσίζουσαν ἐπιδερμίδα.

Ἦτο πάντοτε ὡραία, ἀλλ' εἶχεν ἀλλάξει ἐνδυμασίαν. Ἡ παγοδρόμος τοῦ *σκέτιν* καὶ ἡ κομψοπρεπὴς τοῦ μελοδράματος ἦτο μετρίως ἐνδεδυμένη, ὡς ἐμπρέπει εἰς θαλαμηπόλον καλῆς οἰκίας.

Τὸ αἰνιγματῶδες τοῦτο πρόσωπον ἐπροχώρησε καὶ οὐδόλως ἐφάνη ἐκπλαγέν, διότι εἶδε τὸν Μάξιμον.

Ἕπεται συνέχεια. ΑΙΣΩΠΟΣ

Ν. Ι. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ

—

Η ΑΡΑΠΙΣΣΑ

Διήγημα

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Γνωρίζομεν πάντες ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἀγαπῶντες καὶ μανιωδῶς ποθοῦντες τὰς μάχας καὶ τοὺς πολέμους. Τὸ αἷμα τὸ ἀνθρώπινον, τὸ πῦρ τὸ καταστρεπτικὸν τοὺς τρέφει, τοὺς ζωογονεῖ, χαίρονται νὰ διέρχηται ὁ βίος των μέσῳ ταραχῆς καὶ κινδύνων. Ἄλλοι εὐφραίνονται εἰς τὴν τρικυμίαν, ἡ θύελλα καὶ ὁ φυσικὸς ἐκεῖνος πόλεμος τῶν στοιχείων, ὁ διεξαγόμενος ἐν τῷ μέσῳ ἀνοικτῆς θαλάσσης ἐξηγριωμένης, πληροῖ τὰ σπλάγχνά των ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε παρορῶσι τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον. Ἡ ὕπαρξίς των, ἡ ἐλαχίστη ἐκείνη ζωὴ καὶ ἡ τόσον εὐτελής, ἵσταται ἀπαθὴς καὶ ὑπερήφανος εὑρισκομένη καὶ κινδυνεύουσα μεταξὺ τοῦ ζοφεροῦ ἐκείνου οὐρανοῦ καὶ τῶν ἀγρίων κυμάτων. Ἀνεξερεύνητος ἡ ἀνθρωπίνη φύσις καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ἰδιοτροπία. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες παρακάθηνται θεαταὶ εὐχαριστημένοι καὶ διασκεδάζουσι παρατηροῦντες θηριομαχίας, ἀνθρώπων ὁμοίων αὐτοῖς, δὲν πρέπει νὰ ἐπισύρωσι τὸν θαυμασμὸν τοῦ κόσμου ἢ τοὐλάχιστον παντὸς ἐξερευνητοῦ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ;

Πίπτει μία ξανθὴ καὶ ὡραία κεφαλὴ νεανίου ὑπὸ τὴν μάχαιραν τῆς λαιμητόμου καί, ἀντὶ νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀποστροφὴν καὶ τὴν λύπην μας, ἐναβρυνόμεθα νὰ τὴν παρατηρῶμεν αἱματόφυρτον, νὰ τὴν ἐξετάζωμεν, νὰ τῆς ἀνοίγωμεν τὸ στόμα καὶ τοὺς ἀπλανεῖς ὀφθαλμούς, αἰσθανόμενοι εἴδός τι φρικώδους εὐχαριστήσεως καταπλημμυρούσης τὴν καρδίαν μας.

Ὅλα ταῦτα καὶ πόσα ἀκόμη εἶνε θησαυροὶ τεθαμμένοι καὶ ἄγνωστοι ἐν τῇ ἐσωτερικῇ διαπλάσει τοῦ σοφοῦ πλάσματος, τοῦ τελειοτέρου τῶν ὄντων, τοῦ ἀνθρώπου !

Τῇ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ μὴ ἐκπλησσώμεθα διὰ τίποτε. Πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἶνε φυσικόν, καὶ συμβαίνει, διότι ἔπρεπε νὰ συμβῇ. Οὔτε τίποτε περισσότερον, οὔτε τίποτε ὀλιγώτερον. Ὑπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἥλιον εἶνε ὅλα φυσικὰ φαινόμενα. Τὸ ἧττον τέλειον καὶ ἐν συγκρίσει ἀδύνατον εἶνε τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου — ἡ δύναμις δηλαδὴ ἐκείνη ἡ νομίζουσα ὅτι κέκτηται τὸ προνόμιον νὰ ἐρευνᾷ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος παντὸς πράγματος καὶ οἱουδήποτε γεγονότος. Πόσον καλλίτερος θὰ ἦτο ὁ κόσμος ἄνευ ἐρεύνης ! ἂν ἠρκούμεθα νὰ παρατηρῶμεν καὶ νὰ θαυμάζωμεν τὰ γινόμενα, χωρὶς νὰ ζητῶμεν τὸ διατί. Τίς γνωρίζει εἰς πόσα σφάλλομεν, καὶ πόσων εὐτελῶν ἀντικειμένων ἀγνοοῦμεν τὸν μέγαν προορισμὸν καὶ τὰς ἰσχυρὰς δυνάμεις.

Ἀλλὰ ἓν τῶν μεγαλειτέρων τῆς δημιουργίας εἶνε καὶ αὐτὸς ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ λεγόμενος ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἠθικὸς ἄνθρωπος.

Βάθος ἀμέτρητον, πλάτος ἀόριστον, σκότος αἰώνιον βασιλεύει εἰς ὅ,τι καλοῦμεν καρδίαν, θεωροῦντες ταύτην ὡς τὴν ἕδραν τῶν αἰσθημάτων μας. Ἤμεθα οἱ ἡσυχώτεροι, οἱ ταπεινότεροι καὶ αὐτοστιγμεὶ μεταβαλλόμεθα εἰς θηρία ἀνήμερα. Τὴν μίαν στιγμὴν θεωροῦμεν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς διὰ κάτι τι, ἴσως ἀσήμαντον, καὶ τὴν ἄλλην δυστυχεῖς δι' ἐπελθοῦσαν, ἴσως ἐσφαλμένην, ἰδέαν ἢ κακὴν ἐκτίμησιν τῶν περιστάσεων. Εὐδιαθετοῦμεν, κακοδιαθετοῦμεν διὰ τίποτε· εἴμεθα νευρικοὶ καὶ μᾶς ταράσσει τὸ ἐλάχιστον. Καὶ οὕτω διερχόμενοι τὸν βίον μας, ὑπὸ τὸ κράτος ἀσταθῶν ἐντυπώσεων καὶ ἀνοήτων σκέψεων, δὲν γνωρίζομεν οὔτε τί ζητοῦμεν, οὔτε τί ἐπιθυμοῦμεν.

Ἐν τῷ πελάγει ὅμως τούτῳ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι ὑπάρχουσι καὶ στιγμαὶ τῆς ζωῆς μας, λίαν εὐχάριστοι καὶ παράδοξοι ἅμα.

Ἓν ποτήριον ὕδατος, εἰς χαιρετισμός, μία λέξις, ἓν συμπαθὲς βλέμμα καθιστᾷ ἡμᾶς εὐτυχεῖς. Καὶ ἡ εὐτυχία μας αὕτη ὅσον ἀπροσδόκητος εἶνε, τόσον ὅμως διαρκεῖ καὶ ὀλίγον. Πλὴν ἀπολαμβάνομεν αὐτῆς, εἶνε ἀληθὲς τοῦτο καὶ παρήγορον, ἀδιαφοροῦντες ἂν κατόπιν μετανοῶμεν ἢ τὴν θεωρῶμεν γελοίαν.

Βεβαίως ὁ ἀναγνώστης μου μὲ ὅλον αὐτὸ τὸ προοίμιον περιμένει ἀνυπομόνως νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν διήγησίν μου, διὰ νὰ μάθῃ τέλος τί περίεργον, τί ἀπροσδόκητον ἔχω νὰ τῷ διηγηθῶ, κατόπιν τόσης θεωρίας. Ἔχει δίκαιον καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγώ. Διότι ἐγώ, ὅ,τι θὰ τῷ διηγηθῶ τώρα εἶνε γεγονός, ὅπερ μοὶ συνέβη καὶ εἶχον ἑπομένως ἀνάγκην νὰ τὸ δικαιολογήσω, καταρώμενος οὕτω τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μας.

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος περιέγραψα τὸ φόβητρον τῶν παιδικῶν μου χρόνων· οἵα ἀπάτη ! καὶ ἦτο τοῦτο μία καλὴ καὶ συμπαθὴς γραῖα μαύρη, ἥτις μὲ εἶχεν ἰδῇ γεννηθέντα, ἡλικιωθέντα, καὶ μὲ ἠγάπα. Πλὴν εἰς τὸ δεύτερον, τὸ καὶ προκείμενον, μετὰ πόσης περιεργείας θὰ μάθῃ ὁ ἀναγνώστης μου ὅτι ἀκριβῶς πρόκειται περὶ τοῦ ἐναντίου, διότι ἐνταῦθα εἶμαι ὁ θερμὸς λάτρις καὶ τρελλὸς ἐραστὴς μιᾶς μαύρης δούλης.

Ἦτο καὶ αὕτη Ἀράπισσα, ἀλλὰ θὰ τὴν ἐνθυμοῦμαι εἰς ὅλον μου τὸν βίον· τὴν ἠγάπων μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου, μὲ ὅλας τὰς αἰσθήσεις μου. Ἐγὼ λευκὸς νὰ ἐρῶμαι μαύρης δούλης μὲ τὰ πλατέα χείλη της ; Παράδοξον πολύ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀληθές. Καὶ βεβαιῶ, ὅτι σφοδρώτερον ἔρωτα δὲν ἠσθάνθην ποτέ. Μοὶ ἤρεσαν ἔξαφνα τὰ ὡραία μάτια τῆς Ἑλένης, τὰ ξανθὰ μαλλία τῆς Μαρίας, ἡ ζωηρότης καὶ ἡ κοκκινάδα πολλῶν ἄλλων ἐκτάκτου καλλονῆς γυναικῶν, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠσθάνθην διὰ τὴν μικρὰν αἰθιόπιδά μου, δι' ὅλον της τὸ σῶμα, δι' ὅλην της τὴν βελούδινον μαυράδα, δὲν δύναται μόνον νὰ ὀνομασθῇ ἔρως, ἦτο ἀφοσίωσις, ἦτο κάλλιον ἰδιοτροπία τῶν τρελλῶν νεανικῶν μου χρόνων.

Ἦτο ἡ δωδεκάτη νυκτερινὴ ὥρα, ἐνθυμοῦμαι, καὶ νυσταλέος μετὰ δύο φίλων μου ἔπινον οἶνον γνήσιον ἑλληνικὸν εἴς τι ζυθοπωλεῖον—οἶνον καὶ οὐχὶ ζῦθον, διότι τὸν ζῦθον δὲν τὸν αἰσθάνομαι. Αἴφνης εἰσῆλθεν ὁμὰς ἀνθρώπων, τραγουδιστῶν ἀνατολικῶν ἀσμάτων. Ἐν τῷ ζυθοπωλείῳ ἐκείνῳ δὲν ὑπῆρχον, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, πολλοί, ἦσαν ὅμως ἀρκετοί, ὅπως συλλέξωσιν οἱ τραγουδισταὶ ὀλίγας πεντάρας. Τὸ *ντέλφι* ἤρχισε νὰ κάμνῃ τὸ θαυμάσιον μέρος του, παιζόμενον ὑφ' ἑνὸς μικροῦ αἰθίοπος, ἔχοντος κεκαλυμμένην σχεδὸν ὁλόκληρον τὴν κεφαλήν. Ἅμα ὅμως ὀλίγον ἐπλησίασαν πρὸς ἡμᾶς οἱ παίζοντες, παρετήρησα, μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι ὁ μικρὸς μαῦρος, ὁ παίζων θαυμασίως τὸ ντέλφι, ἦτο νεᾶνις μαύρη, ἥτις, ἐνθουσιασθεῖσα ἐκ τῆς ὑποδοχῆς μας, ἀπέσπασεν ὁρμητικῶς τὸ μανδήλιον ἐκ τῆς κεφαλῆς της καὶ ἤρχισε νὰ τραγῳδῇ καὶ νὰ κτυπᾷ τὸ ντέλφι. Τὸ γλυκὺ τῆς φωνῆς της, ἡ εὐκινησία τῆς χειρός της καὶ τὸ εὐλύγιστον τοῦ σώματός της, προὐκάλεσαν ἐπαισθητῶς τὸν δίκαιον θαυμασμὸν πάντων, καὶ ἐμοῦ ἰδίως. Ἔψαλλεν ἕν, δύο, τρία ἀσμάτια ἑλληνικὰ καὶ ἐγείρασα τοὺς ὀφθαλμοὺς διηυθύνθη πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ τῇ προσφέρω τὸ εὐτελὲς κερμάτιον, τὴν πεντάραν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπαθον ἀνεξήγητόν τι, ἠσθάνθην θέρμην καὶ φρίκην καὶ ἀγαλλίασιν ἀνέκφραστον, τῇ ἔρριψα ὅσα χρήματα εἶχον καὶ τὴν παρεκάλεσα νὰ τραγῳδήσῃ ἐκ νέου. Ἐκείνη γελάσασα, τὸν ἀραβικὸν γέλωτα τῶν πλατέων χειλέων της, μὲ ηὐχαρίστησε καὶ ἔψαλλεν ἐκ νέου. Οἱ μαῦροι καὶ ἀμυγδαλωτοὶ ὀφθαλμοί της ἔπιπτον θερμοὶ πρὸς ἐμὲ καὶ τοὺς ἠσθανόμην, οἱ ὀδόντες της διεκρίνοντο λευκότατοι καὶ τὸ βαθὺ μέλαν χρῶμα τοῦ προσώπου της στίλβον ἐξ ἱδρῶτος μοὶ παρεῖχε τὴν ἡδυτάτην ἰδέαν τῆς ἀναπαύσεως.

Ὦ ! ἐὰν ἡ κεφαλή μου ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ στήθους της, πόσον γλυκέως θὰ ἔκλειε τὰ βλέφαρά της, εἰς τοιοῦτον βελούδινον ὕπνον !

Δὲν ἔστεργον νὰ ἀναχωρήσω, μολονότι ἦτο προκεχωρημένον μεσονύκτιον ἂν δὲν ἐμάνθανον λεπτομέρειάν τινα ἐνδιαφέρου-

σαν διὰ τὴν ἐκλεκτήν μου. Τοῦτο καὶ ἐγένετο· ἔμαθον, ὅτι κατῴκει εἰς τὸ δεῖνα μέρος, πλησίον τοῦ ἐκεῖ παντοπωλείου, καὶ ὅτι ἠδυνάμην νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Ἦτο θυγάτηρ ὁμοφύλου της ἐργάτου, ἥτις τὴν νύκτα διήρχετο τὰ καφφενεῖα καὶ τὰ ζυθοπωλεῖα τραγῳδοῦσα, τὴν δὲ πρωΐαν κατεγίνετο εἰς τὰς οἰκιακάς της ἐργασίας.

— Αὔριον, μαύρη μου ὡραία, καλὴν ἐντάμωσιν, τῇ εἶπον, καὶ τὴν 'καληνύκτησα.

Ἐκείνη ἐκ δευτέρου ἐγέλασε.

Τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἐκοιμήθην καθόλου. Ἡ ἐντύπωσις, ἣν μοὶ διήγειρεν ἡ συμπαθὴς μαύρη, ἦτο τόσον ζωηρά, ὥστε ὁ νοῦς μου ὅλος καὶ ἡ καρδία μου ἐδεσμεύοντο ὑπὸ ταύτης. Ἠσθανόμην καῦσιν φοβερόν. Νὰ ἀναγνωρίσω ὅτι ἠγάπων τὴν αἰθιοπίδα ἐκείνην μοὶ ἔκαμνε ἐντροπήν, ἀλλὰ πάλιν, ἐσκεπτόμην, ὅτι βεβαίως πάθος φοβερόν, ἔρως ἄγριος ἐνεφώλευσεν εἰς τὰ στήθη μου. Θεέ μου! ἀνέκραξα, καὶ νὰ γίνω οὕτω αἰχμάλωτος μιᾶς ποταπῆς μαύρης δούλης! Καὶ ἤνοιξα ὁρμητικῶς τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἀναπνεύσω.

Ἡ νὺξ ἦτο σιγαλὴ καὶ ὁ οὐρανὸς ἔναστρος. Πρὸ ἐμοῦ ἠπλοῦτο πεδιὰς μελανίζουσα, καὶ ἡ σιγὴ ἐκείνη τῆς νυκτὸς συνδυαζομένη πρὸς τὸ μυστηριῶδες τῆς νυκτίας ὥρας ἐπλημμύρισαν τὴν καρδίαν μου αἰσθημάτων εὐφροσύνων. Ἤμην χαρούμενος. Τάχα ἡ νὺξ δὲν εἶνε μαύρη καὶ δὲν εἶνε συνάμα καὶ τόσον θελκτικὴ καὶ ὡραία; Καὶ ἐνώπιον τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ ἀγνώστου θεοῦ μου ὡμολόγησα ἀκουσίως, ὅτι ἠγάπων τὴν μαύρην ἐκείνην νεάνιδα.

Τὰς ὥρας ὅλας τῆς νυκτὸς διῆλθον εἰς τὸ παράθυρον ἄγρυπνος, ἡ ἡμέρα ἦλθε καὶ ὁ ἥλιος πάλιν μὲ μετέφερεν ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ὀνείρων εἰς τὸν κόσμον τῆς πραγματικότητος. Ἔπρεπεν ὅμως νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κατοικίαν τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἀντικειμένου.

Ἐδῶ-ἐκεῖ περιπλανηθεὶς ὀλίγον εὗρον τὸ παντοπωλεῖον καὶ εἶδον πλησίον ἐκείνου μίαν μικρὰν καὶ ρυπαρὰν καλύβην· ἦτο αὕτη, βεβαίως, ἡ φωλεὰ τοῦ ἀραβικοῦ πτηνοῦ μου.

Εἰσῆλθον· χῶμα κατὰ γῆς καὶ χόρτα ἀπεξηραμένα ἄνωθεν, ὀλίγος πλίνθος καὶ πολλοὶ πάσσαλοι. Τοῦτο ἦτο τὸ ὑλικόν, ἐξ οὗ ἀπηρτίζετο ἡ καλύβη τῶν ἀγρίων ἐκείνων ἀνθρώπων. Σίδηρα παντοῦ καὶ πῦρ φλογῶδες ἄσβεστον εἴς τινα γωνίαν. Οὐδένα εἶδον εἰσερχόμενος· μετὰ στιγμὴν ὅμως διέκρινα κακοτράχαλον γραῖαν μόλις κινουμένην.

— Καλὴ 'μέρα, γερόντισσα, τῇ εἶπον, καὶ στραφεῖσα ὀλίγον μὲ ἀντεχαιρέτισε δειλῶς.

Ἦτο αὕτη ὄψις φρικώδης. Μαύρη καὶ ρυπαρά, κεκυρτωμένη ἐκ τῶν πολλῶν γηρατείων της καὶ στυγνή, ἴσως ἐκ τῶν δοκιμασιῶν τοῦ ταλαιπώρου βίου της, ἐνεποίει οἶκτον καὶ ἀποστροφήν.

Ἀλλὰ καθ' ὃν χρόνον ἔκαμνον τὰς παρατηρήσεις μου ταύτας, αἴφνης στραφεὶς βλέπω ἐνώπιόν μου τὴν μαύρην ἐκείνην, τὸν δαιμόνιον ἄγγελον τοῦ ἔρωτός μου. Εἶχον δίκαιον, καὶ ἡ λευκὴ ἡμέρα τὴν ἐδείκνυεν ὡραίαν. Ἦτο ὡραία αἰθιοπὶς προκαλοῦσα τὸν θαυμασμὸν καὶ ἐγείρουσα τὴν συμπάθειαν πάντων. Ἔχει καὶ ἡ φυλὴ αὕτη τὸ ὡραῖόν της. Καὶ πῶς ὄχι; μήπως ἡ ὡραιότης εἶνε ἀποκλειστικὸν δῶρον τῶν λευκῶν μόνον;

Μὲ ἐδέχθη ἡ νεᾶνις ἐκείνη μετὰ πολλῆς χαρᾶς, οἱ ὀφθαλμοί της ἐσπινθηροβόλησαν, ἐκάθησα καὶ ἐκάθησε πλησίον μου. Πιστεύσατε, ἀπαισιόδοξοι ἀναγνῶσται, εἰς τὴν εὐτυχίαν μου! Ἐφόρει κοκκίνην καμίζαν, ἥτις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέλαν χρῶμά της, τὴν καθίστα ὡραιοτέραν.

— Καὶ αὕτη ἡ γραῖα, τὴν ἠρώτησα.

— Εἶνε ἡ μήτηρ μου, μοὶ ἀπήντησεν.

Ἀπαντῶσα δὲ εἰς σχετικὰς ἐρωτήσεις μου, μοὶ εἶπεν, ὅτι ἐγεννήθη ἐνταῦθα, ὅτι εἶνε χριστιανή, ὅτι ὁ πατήρ της εἶνε ἐργάτης, αἰθίωψ καὶ ἐκεῖνος, καὶ ὅτι τὸ μόνον, ὅπερ γνωρίζει, εἶνε, ὅτι τὴν μητέρα της τὴν ἔφερεν ἕνα ξένο καράβι καὶ τὴν ἐπώλησαν, ὡσὰν σκλάβαν, ἀντὶ δύο σάκκων ἀλεύρου καὶ ὀλίγου ἐλαίου εἰς ἕνα πολὺ εὐγενῆ κύριον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην κάτι τι ἀνεπόλησα, καὶ στραφεὶς ἵνα παρατηρήσω τὴν γραῖαν ἐκείνην, ὤ! φρίκη, εἶδον ἐνώπιόν μου, ὑπὸ φρικωδεστέραν ὄψιν, τὴν τύραννον τῶν παιδικῶν μου χρόνων· ἦτο ἡ ἰδία. Ἡ μήτηρ μὲ ἐβασάνισε κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, ἡ θυγάτηρ της μοὶ ἐνέπνευσε τὸν θερμότερον ἔρωτα κατὰ τὴν νεανικήν.

Θεέ μου! συνδυασμοὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ποία τάχα μυστηριώδης ἄλυσις συνδέει τοιαύτας ἀντιθέσεις;

Καί, κρατήσας τὴν καρδίαν μου, ἐστράφην, διὰ νὰ παρηγορηθῶ, πρὸς τὴν ἐρωμένην μου, διότι ἦτο ἀληθὲς ὅτι τὴν ἠγάπων.

Τὰ βλέμματά μου ὅμως αἴφνης ἐθαμβώθησαν. Ἡ καλλονὴ τῆς μαύρης ἦτο ἐξαισία, πλὴν ἡ ὁμοιότης τῶν πλατέων χειλέων της πρὸς τὰ τῆς μητρός της, ὁ τύπος ἐκεῖνος ὁ κρύφιος, ὁ συνδέων τὴν μητέρα πρὸς τὸ τέκνον, ἡ ὑπὸ τὴν ὡραιότητά της λανθάνουσα ἰδέα τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ἀπαισίου ἐκείνης ὄψεως, μοὶ κατέστρεψαν τὰ πάντα. Ἠσθάνθην ὅτι αἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας διετηροῦντο ἀκόμη τόσον ζωηραί, ὥστε νὰ καταπνίζωσι καὶ τὸν σφοδρότερον ἔρωτά μου. Ἔπασχον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ ὑπέφερον ἐσωτερικὴν διαμάχην. Καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἀνακουφίσω ἐμαυτὸν κάπως, ἀνεκάλουν τὰς στιγμὰς τῆς παρελθούσης νυκτός, ἃς εἶχον διέλθει εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον, ὅτε κατὰ πρῶτον εἶχον γνωρίσῃ τὴν μικρὰν ἐκείνην μαύρην.

Πλὴν εἰς μάτην· τὸ πᾶν εἶχεν ἐν ἐμοὶ σβεσθῇ. Οὐδὲν πλέον ἠσθανόμην ἢ φρίκην καὶ θαυμασμόν. Μετὰ πάροδον τόσων ἐτῶν ἐπέπρωτο ἡ κατηραμένη ἐκείνη ὕπαρξις νὰ σβέσῃ τὴν φωτεινοτέραν λαμπάδα τῆς καρδίας μου. Ἦτο, φαίνεται, πεπρωμένον νὰ μοὶ πικράνῃ καὶ τὴν γλυκυτέραν στιγμὴν τοῦ βίου μου.

Αἱ συμπτώσεις καὶ τὰ παράδοξα ἃς διέπωσι τὰς τύχας τοῦ κόσμου τούτου! εἶπον καὶ ἐκκενώσας αὖθις τὸ θυλάκιόν μου εἰς τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος ἐκείνης ἀπῆλθον.

Τὴν ἐχαιρέτισα καὶ τῇ εἶπον, ὅτι θὰ τὴν ἐνθυμοῦμαι· ἐκείνη ἐγέλασε καὶ εἶδον τὸν τρίτον ἐκεῖνον γέλωτά της μὲ ὄμμα ἀπαθὲς καὶ ἀδιάφορον.

Ἀνεχώρησα σκεπτόμενος καὶ πιστεύων, ὅτι αἱ παιδικαὶ ἡμῶν ἐντυπώσεις κυριαρχοῦσι καθ' ὅλου μας τοῦ βίου.

Ἐν Λευκάδι.

ΝΙΚΟΛ. ΙΩ. ΣΓΑΜΑΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχήν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι, στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικά.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα δέκα τεύχη τοῦ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

τοῦ **A. Lutaud**

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλην. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ ὑφηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. *Α. Δ. Καλλιβωκᾶ*, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 50** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται **ἀντὶ λ. 60.**

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησία καὶ προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις :
Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 12.

ΕΞΕΔΟΘΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

εἰς ἴδιον τεῦχος ἐκ σελίδων 400
καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δραχμῶν 2.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ὁ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιοδικοῦ τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσία στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομίσθη ἐσχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς **Κορίννης,** ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

ΜΕΛΑΝΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΓΓΛΙΚΗ εἰς τενεκέδες ἐκ μιᾶς ὀκᾶς καὶ 70 δραμίων πωλεῖται ἀντὶ **δρ. 4, 25,** ἐν τῷ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τυπογραφεῖον **Κορίννης,** *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*